Αρχειακός Τόπος Θεόδωρου Κολοκοτρώνη

Αριθμός Τεκμηρίου 1145

Ομιλία Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στην Πνύκα.

7 Οκτωβρίου 1838

Ταυτότητα Εγγράφου *(Περίληψη)*

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης ἐπισκέφθηκε στὶς 7 Ὀκτωβρίου 1838 τὸ Ἑλληνικὸ Γυμνάσιο καὶ παρακολούθησε τὸ μάθημα τοῦ διευθυντῆ Γ. Γεννάδιου. Ἀποφασίστηκε νὰ μιλήσει καὶ ὁ ἴδιος στοὺς μαθητὲς καὶ ὁρίστηκε ἡ ἑπομένη ἡμέρα γιὰ τὴν ὁμιλία. Καθὼς ὅμως ἔγινε γνωστὸ στὴν πόλη καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μαθητὲς συγκεντρώθηκε πλῆθος Ἀθηναίων, ἡ ὁμιλία ἐκφωνήθηκε σὲ ἀνοικτὸ χῶρο, στὴν Πνύκα. Ὁ συντάκτης τῆς ἐφημερίδας Αἰὼν Ἰωάννης Φιλήμων, ὁ ὁποῖος ἦταν παρών, δημοσίευσε τὸν λόγο στὸ φύλλο τῆς 13ης Νοεμβρίου 1838 (ἀρ. φύλλου 15, σελ. 60-61), μὲ τὴν ἐπισήμανση: «ἐγγυώμεθα τὸ ἀκριβές, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ θυμηθῶμεν»

Παιδιά μου! Εἰς τὸν τόπον τοῦτο, ὁποὺ ἐγὼ πατῶ σήμερα, ἐπατοῦσαν καὶ ἐδημηγοροῦσαν τὸν παλαιὸν καιρὸν ἄνδρες σοφοί, καὶ ἄνδρες, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ συγκριθῶ, καὶ οὔτε νὰ φθάσω τὰ ἴχνη των. Ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς ἰδῶ, παιδιά μου! εἰς τὴν μεγάλη δόξαν τῶν προπατόρων μας, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅσα εἰς τὸν καιρὸ τοῦ ἀγῶνος μας καὶ πρὸ αὐτοῦ καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ἐπαρατήρησα, καὶ ἀπ' αὐτὰ νὰ κάμομε συμπερασμοὺς καὶ διά την μέλλουσαν εὐτυχίαν σας, μολονότι ὁ Θεὸς μόνος ἠξεύρει τὰ μέλλοντα. Καὶ διὰ τοὺς παλαιοὺς Ἕλληνας, ὁποίας γνώσεις εἶχαν καὶ ποιά δόξα καὶ τιμὴν ἔχαιραν κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη τοῦ καιροῦ των, ὁποίους ἥρωας, στρατηγούς, πολιτικοὺς εἶχαν, διὰ ταῦτα σᾶς λέγουν καθ' ἡμέραν οἱ διδάσκαλοί σας καὶ οἱ πεπαιδευμένοι μας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀρκετός. Σᾶς λέγω μόνον, πὼς ἦτον σοφοί, καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἐπῆραν καὶ ἐδανείσθησαν τὰ ἄλλα ἔθνη τὴν σοφίαν των. Θὰ σᾶς εἴπω μόνον ὀλίγα τινά, καθ' ὅσον ἠξεύρω διὰ τὴν Θρησκείαν των. Εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποίον κατοικοῦμεν, ἐκατοικούσαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἡμεῖς καταγόμεθα καὶ ἐλάβαμεν τὸ ὄνομα τοῦτο. Αὐτοὶ ἐδιέφεραν ἀπὸ ἡμᾶς ἐες τὴν θρησκείαν, διότι ἐπροσκυνοῦσαν τὰς πέτρας καὶ τὰ ξύλα. Ἀφοῦ ὕστερα ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Χριστός, οἱ λαοὶ ὅλοι ἐπίστευσαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του, καὶ ἔπαυσαν νὰ λατρεύουν τὰ εἴδωλα. Δὲν ἐπῆρε μαζὶ τοῦ οὔτε σοφούς, οὔτε προκομμένους, ἀλλ' ἁπλοῦς ἀνθρώπους χωρικοὺς καὶ ψαρᾶδες, καὶ μὲ τὴ χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔμαθαν ὅλαις ταῖς γλῶσσες τοῦ κόσμου· οἱ ὁποῖοι, μ'ολον ὅτι, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαιναν, εὕρισκαν ἐναντιότητες, καὶ οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ τύραννοι τοὺς κατέτρεχαν, δὲν ἠμπόρεσε κανένας νὰ τοὺς κάμη τίποτα. Αὐτοὶ ἐςτερέωσαν τὴν πίστιν. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, οἱ πρόγονοί μας, ἔπεσαν εἰς τὴν διχόνοια καὶ ἐτρώγοντο μεταξύ των, καὶ ἔτζι ἔλαβον καιρὸ πρῶτα οἱ Ρωμαῖοι, ἔπειτα ἄλλοι βάρβαροι καὶ τοὺς ἐκυρίευσαν καὶ τοὺς ὑπόταξαν. Ὕστερα ἦλθαν καὶ οἱ Μουσουλμᾶνοι καὶ ἔκαμαν ὅ,τι ἠμποροῦσαν, διὰ νὰ ἀλλάξει ὁ λὰὸς τὴν πίστιν του. Ἔκοψαν γλῶσσαις, πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατο νὰ τὸ κατορθώσουν· Τὸν ἕναν ἔκοπταν, ὁ ἄλλος τὸν σταυρόν του ἔκαμε. Σὰν εἶδε τοῦτο ὁ Σουλτᾶνος, διόρισε ἕνα Βιτσερὲ (Ἀντιβασιλέα) ἕνα Πατριάρχην, καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἐξουσία τῆς ἐκκλησίας. Αὐτὸς καὶ ὁ λοιπὸς Κλῆρος ἔκαμαν ὅ,τι τοὺς ἔλεγε ὁ Σουλτᾶνος. Ὕστερον ἔγιναν οἱ Κοτζαμπάσηδες (προεστοὶ) εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἡ τρίτη τάξις, οἱ ἔμποροι, καὶ οἱ Προκομμένοι, τὸ καλήτερον μέρος τῶν πολιτῶν, μὴν ὑποφέροντες τὸν ζυγόν, ἔφευγαν, καὶ οἱ γραμματισμένοι ἐπῆραν τὰ βιβλία καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα τωνκαὶ· ἔτζι ἔμεινεν ὁ λαός, ὅστις στερημένος ἀπὸ τὰ μέσα τῆς προκοπῆς, ἐκατήντησεν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, καὶ αὐτὴ αὔξαινε κάθε ἡμέρα χειρότερα· διότι, ἂν εὑρίσκετο μεταξὺ τοῦ λαοῦ κανεὶς μὲ ὀλίγην μάθησιν, τὸν ἐλάμβανε ὁ Κλῆρος, ὅστις ἔχαιρε προνόμοια, ἢ ἐσύρετο ἀπὸ τὸν ἔμπορον τῆς Εὐρώπης ὡς βοηθός του, ἢ ἐγίνετο γραμματικὸς τοῦ Προεστοῦ. Καὶ μερικοὶ μὴν ὑποφέροντες τὴν τυραννίαν τοῦ Τούρκου, καὶ βλέποντας ταῖς δόξαις καὶ τὰς ἡδονάς, ὁποὺ ἀπελάμβαναν αὐτοί, ἄφιναν τὴν πίστιν τους καὶ ἐγίνοντο Μουσουλμᾶνοι. Καὶ τοιουτοτρόπως κάθε ἡμέραν ὁ λὰὸς ἐλύγνευε καὶ ἐπτώχυνεν. Εἰς αὐτὴν τὴν

δυστυχισμένην κατάστασιν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς φυγάδας γραμματισμένους ἐμετάφραζαν καὶ ἔστελναν εἰς τὴν Ἑλλάδα Βιβλία· καὶ εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ χρωστοῦμεν εὐγνωμοσύνην, διότι εὐθὺς ὁποὺ κανένας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ λαὸ ἐμάνθανε τὰ κοινὰ γράμματα, ἐδιάβαζεν αὐτὰ τὰ βιβλία καὶ ἔβλεπε ποιούς εἴχαμε προγόνους, τί ἔκαμεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀριστείδης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ παλαιοί μας, καὶ ἐβλέπαμεν καὶ εἰς ποίαν κατάσταση εὑρισκόμεθα τότε. Ὅθὲν μᾶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ τοὺς μιμηθῶμεν, καὶ νὰ γείνομεν εὐτυχέστεροι, καὶ ἔτζι ἔγινε καὶ ἐπροώδευσεν ἡ Ἑταιρία. Ὅτὰν ἀποφασίσαμεν νὰ κάμωμεν τὴν Ἐπανάστασιν, δὲν ἐσυλλογισθήκαμεν, οὔτε πόσοι εἴμεθα, οὔτε πὼς δὲν ἔχομε ἄρματα, οὔτε ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐβαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις, οὔτε κανένας φρόνιμος μᾶς εἶπε: ποῦ πᾶτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιταροκάραβα Βασέλα [: πλοῖα τῆς γραμμῆς]· ἄλλ' ὡς μία βρὸχὴ ἔπεσε εἰς ὅλους μᾶς ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ ὅλοι, καὶ οἱ Κληρικοί, καὶ οἱ Προεστοί, καὶ οἱ Καπεταναῖοι, καὶ οἱ Πεπαιδευμένοι, καὶ οἱ Ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι, ἐσυμφωνήσαμεν εἰς αὐτὸν τὸν σκόπὸν, καὶ ἐκάμαμεν τὴν Ἐπανάστασιν. Εἰς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς ἐπαναστάσεως εἴχαμε μεγάλην ὁμόνοιαν, καὶ ὅλοι ἐτρέχαμε σύμφωνοι. Ὁ ἕνας ἐπήγαινεν εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ἀδελφός του ἔφερνε ξύλα, ἡ γυναῖκα του ἐζήμωνε, τὸ παιδί του ἐκουβαλοῦσε ψωμὶ καὶ μπαρουτόβολον εἰς τὸ στρατόπεδον· καὶ, ἂν αὐτὴ ἡ ὁμόνοια ἐβαστοῦσεν ἀκόμη δύω χρόνους, ἠθέλαμεν κυριεύσει καὶ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἴσως ἐφθάναμεν καὶ ἕως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τόσον τρομάξαμεν τοὺς Τούρκους, ὁποὺ ἤκουαν Ἕλληνα καὶ ἔφευγαν χίλια μίλια μακρά· ἑκατὸν Ἕλληνες ἔβαζαν πέντε χιλιάδας ἐμπρός, καὶ ἕνα καράβι, μιὰν ἁρμάδα. Ἀλλὰ δὲν ἐβάσταξεν. Ἦλθὰν μερικοὶ καὶ ἠθέλησαν νὰ γένουν μπαρμπέριδες εἰς τοῦ κασίδη τὸ κεφάλι· μᾶς πονοῦσε τὸ μπαρμπέρισμά τους. Μὰ τί νὰ κάμωμεν; εἴχαμε καὶ αὐτουνὼν τὴν ἀνάγκην. Ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ διχόνοια, καὶ ἐχάθη ἡ πρώτη προθυμία καὶ ὁμόνοια· καὶ, ὅταν ἔλεγες τὸν Κώστα νὰ δώσει χρήματα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἔθνους, ἢ νὰ ὑπάγη εἰς τὸν πόλεμον, τοῦτος ἐπρόβαλε τὸν Γιάννη· καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κανεὶς δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ συνδράμη, οὔτε νὰ πολεμήση. Καὶ τοῦτο ἐγίνετο, ἐπειδὴ δὲν εἴχαμε ἕναν ἀρχηγὸν καὶ μίαν κεφαλήν. Ἀλλὰ ἕνας ἔμπαινε πρόεδρος ἕξη μῆνες, ἐσηκόνετο ὁ ἄλλος καὶ τὸν ἔρριπτε, καὶ ἐκάθετο αὐτὸς ἄλλους τόσους· καὶ ἔτζι ὁ ἕνας ἤθελε τοῦτο, καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἄλλον. Ἴσως ὅλοι ἠθέλαμε τὸ καλό, πλὴν καθένας κατὰ τὴν γνώμη του. Ὅτὰν προστάζουνε πολλοί, πὸτὲ τὸ σπήτι δὲν κτίζεται, οὔτε τελειόνει. Ὁ ἕνας λέγει, ὅτι ἡ πόρτα πρέπει νὰ βλέπη εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, ὁ ἄλλος εἰς τὸ ἀντικρυνὸν καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸν βορέαν, σὰν νὰ ἦτον τὸ σπίτι εἰς τὸν ἀραμπᾶ, καὶ νὰ γυρίζη, καθὼς λέγει ὁ καθένας. Μὲ τοῦτον τὸν τρόπο δὲν κτίζεται πὸτὲ τὸ σπήτι, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναι ἕνας ἀρχιτέκτων, ὁποὺ νὰ προστάζη, πὼς θὰ γένη. Παρομοίως καὶ ἡμεῖς ἐχρειαζόμεθα ἕναν Ἄρχηγὸν καὶ ἕναν ἀρχιτέκτονα, ὅστις νὰ προστάζη, καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ὑπακούουν καὶ νὰ ἀκολουθοῦν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἴμεθα εἰς τέτοιαν κατάστασιν, ἐξ αἰτίας τῆς διχονοίας, μᾶς ἔπεσεν ἡ Τουρκιὰ ἐπάνω μας καὶ κοντέψαμε νὰ χαθοῦμεν· καὶ εἰς τοὺς στερηνοὺς ἑπτὰ χρόνους δὲν κατορθώσαμε μεγάλα πράγματα. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἔρχεται ὁ Βασιλεύς, τὰ πράγματα ἡσυχάζουν, καὶ τὸ ἐμπόριον, καὶ ἡ γεωργία, καὶ αἱ τέχναι ἀρχίζουν νὰ προοδεύουν, καὶ μάλιστα ἡ παιδεία. Αὐτὴ ἡ μάθησις θὰ μᾶς αὐξήσει καὶ θὰ μᾶς εὐτυχήσει· ἀλλὰ, διὰ νὰ αὐξήσομεν, χρειάζεται καὶ ἡ στερέωσις τῆς πολιτείας μας, ἡ ὁποία γίνεται μὲ τὴν καλλιέργειαν καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξην τοῦ Θρόνου. Ὁ Βασιλεύς μας εἶναι νέος, καὶ συμμορφώνεται μὲ τὸν τόπον μᾶς· δὲν εἶναι προσωρινός, ἀλλ' ἡ βασιλεία του εἶναι διαδοχική, καὶ θὰ περάσει εἰς τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν του, καὶ μὲ αὐτὸν καὶ ἐσεῖς καὶ τὰ παιδιὰ σᾶς θὰ ζήσετε. Πρέπει νὰ φυλάξετε τὴν Πίστη σας, καὶ νὰ τὴν στερεώσετε, διότι, ὅταν ἐπιάσαμε τὰ ἄρματα, εἴπαμεν πρῶτα ὑπὲρ Πίστεως καὶ ἔπειτα ὑπὲρ Πατρίδος. Ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἔχουν καὶ φυλάττουν μιὰ θρησκεία. Καὶ αὐτοί, οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι κατατρέχοντο καὶ μισοῦντο καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, μένουν σταθεροὶ εἰς τὴν πίστη τους. Νὰ μὴν ἔχετε πολυτέλεια, νὰ μὴν πηγαίνετε εἰς τοὺς καφενέδες καὶ εἰς τὰ μπιλιάρδα. Νὰ δοθῆτε εἰς τὰς σπουδάς σας, καὶ καλήτερα νὰ κοπιάσετε ὀλίγον δύω καὶ τρεῖς χρόνους, καὶ νὰ ζήσετε ἐλεύθεροι εἰς τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς σας, παρὰ νὰ περάσετε τέσσαρους πέντε χρόνους τὴ νεότητά σας, καὶ νὰ μείνετε ἀγράμματοι, νὰ σκλαβωθῆτε εἰς τὰ γεράματά σας. Νὰ ἀκούετε τὰς συμβουλὰς τῶν διδασκάλων καὶ γεροντοτέρων, καί, κατὰ τὴν παροιμία, μύρια ἤξευρε καὶ χίλια μάθενε. Ἡ προκοπή σας καὶ ἡ μάθησίς σας νὰ μὴν γείνη σκεπάρνι μόνον διὰ τὸ ἄτομόν σας, ἀλλὰ νὰ κοιτάζει τὸ κὰλὸν τῆς Κοινότητος, καὶ μέσα εἰς τὸ κὰλὸ αὐτὸ εὑρίσκεται καὶ τὸ δικόν σας. Ἐγώ, παιδιά μου, κατὰ κακήν μου τύχην, ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων ἔμεινα ἀγράμματος, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ζητῶ συγχώρησιν, διότι δὲν ὁμιλῶ, καθὼς οἱ Διδάσκαλοί σας. Σᾶς εἶπα, ὅσα ὁ ἴδιος εἶδα, ἤκουσα καὶ ἐγνώρισα, διὰ νὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ τὰ ἀπερασμένα καὶ ἀπὸ τὰ κὰκὰ ἀποτελέσματα τῆς διχονοίας, τὴν ὁποίαν νὰ ἀποστρέφεσθε, καὶ νὰ ἔχετε ὁμόνοια. Ἐμᾶς, μὴ μᾶς τηρᾶτε πλέον· τὸ ἔργον μας καὶ ὁ καιρός μας ἐπέρασε· καὶ αἱ ἡμέραι τῆς γενεᾶς, ἡ ὁποία σᾶς ἄνοιξε τὸν δρόμον, θέλει μετ' ὀλίγον περάσει τὴν ἡμέραν τῆς ζωῆς μας, θέλει διαδεχθεῖ ἡ νύκτα τοῦ θανάτου μας, καθὼς τὴν ἡμέραν τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων θέλει διαδεχθεῖ ἡ νύχτα καὶ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα. Εἰς ἐσᾶς μένει νὰ ἰσάσετε καὶ νὰ στολίσετε τὸν τόπον, ὁποὺ ἡμεῖς ἐλευθερώσαμε· καὶ, διὰ νὰ γίνη τοῦτο, πρέπει νὰ ἔχετε ὡς θεμέλια τῆς πολιτείας τὴν ὁμόνοια, τὴν

Θρησκείαν, τὴν καλλιέργειαν τοῦ Θρόνου καὶ τὴν φρόνιμον ἐλευθερίαν. Τελειόνω τὸν λόγον μου. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς μᾶς ΟΘΩΝ! Ζήτω οἱ σοφοὶ Διδάσκαλοι! Ζήτω ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία!

Αριθμός Τεκμηρίου
1145

Τίτλος
Ομιλία Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στην Πνύκα.

Ημερομηνία Σύνταξης
7 Οκτωβρίου 1838

Τόπος Σύνταξης
Αθήνα

Συντάκτης
Ιωάννης Φιλήμων

Αποδέκτης

Είδος Εγγράφου
Έντυπο

Διαστάσεις

Αρ. Φύλλων

Γλώσσα
Ελληνικά

Προέλευση
ΑΡΧΕΙΑΚΟΣ ΤΟΠΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Διεύθυνση
kolokotronis-archive.org/items/code/1145

Βιβλιοθήκη της Βουλής

Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση 4.0 Διεθνές (CC BY-NC 4.0).

ΑΡΙΘ. 15 — ΕΤΟΣ Α

ΑΙΩΝ,

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

Ἐκδίδεται δὶς τῆς Ἑβδομάδος κατὰ Τετάρτην καὶ Κυριακήν.

Τιμὴ ἐτησία . . Δραχ. 36
» ἑξαμηνιαία . . » 18
Τιμὴ τῶν Καταχωρίσεων δι' ἕκαστον στίχον . . Λεπ. 15

ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ, ΚΥΡΙΑΚΗ, 13 Νοεμβρίου, 1838.

«Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε!»
(ΠΛΟΥΤΑΡΧ. ΠΕΡΙ ΠΑΙΔ. ΑΓΩΓ.)

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΟΥ Κ. ΣΠΑΝΙΟΛΑΚΗ.

Τῶν οἰκονομικῶν ὑποθέσεων ἡ κατάστασις προσεκάλεσεν ἀναντιῤῥήτως εἰς τὰ πράγματα τὸν Κ. Σπανιολάκην, Ταμίαν τοῦ Βασιλείου. Ἡ ῥύθμισις τῆς ὑπηρεσίας, ἡ αὔξησις τῶν πόρων τοῦ Κράτους, ἡ βελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς νομοθεσίας καὶ ἡ παῦσις τῶν καταχρήσεων, ἰδοὺ τὸ σύνολον τῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβεν οὗτος πρὸς ὄφελος τοῦ Θρόνου καὶ τοῦ Ἔθνους ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τὸν διορισμὸν τούτου ἐθεώρησεν ὁ Βασιλεὺς ὄχι τρίχας λευκάς, ἀλλὰ ἡνωμένα τὰ προτερήματα τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς ἀμεροληψίας· ὄχι τὸ ὄργανον φατρίας, ἀλλὰ τὸν ὑγιῆ νοῦν καὶ τὸν δίκαιον διαχειριστὴν τοῦ δημοσίου πλούτου.

Πλήν, ἀναβαίνων τὴν ἕδραν τοῦ Ὑπουργοῦ ὁ Κ. Σπανιολάκης, εἶδεν ἑαυτὸν ἀδύνατον, φαίνεται, τοῦ νὰ διατρέξῃ τὸ στάδιόν του ἄνευ χειραγωγίας. Κατ' ἐπίμονον δὲ αἴτησιν ἔλαβε θριαμβευτικῶς τὸν προνομιοῦχον μάλιστα ὁδηγόν· καί, ἂν ὄχι ἀνακόλουθος εἰς ἓν θρησκευτικὸν καθῆκον, τὸ ὁποῖον τιμᾷ κατ' ἐξαίρεσιν τὸν Κ. Πότασην, ἀλλ' ἀπὸ πνεῦμα πολιτικῆς μᾶλλον συμπαθείας ὠθούμενος, ἐνεθρόνισεν εἰς τὸ Γραφεῖον, τροπαιοῦχον κατὰ τῶν ἱερωτέρων ἀρχῶν τῆς κοινωνίας μας, τὸν μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς μεμακρυσμένον ὑπάλληλον διὰ τὴν διαγωγήν του, ἥτις προσέβαλε καὶ Θρησκείαν καὶ ἤθη.

Ποῖον σκάνδαλον! ποία θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν φρονημάτων ἐξήγησις! Ἀλλ' ἀπὸ πρώτης ἀφετηρίας εἶδε τὸ Κοινόν, ὁποία ἔμελλε να παρασταθῇ ὑπουργικὴ κωμῳδία. Ἡ σκηνὴ ἤνοιξε, καὶ ἐπὶ τῶν πράξεων ταύτης δυνάμεθα νὰ φέρωμεν μικρὰν κρίσιν.

Ἐκτὸς ἑνὸς τοῦ περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς Νόμου, ὅστις συζητηθεὶς εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἔλαβε παμπόλλους προσθήκας καὶ βελτιώσεις, δὲν μᾶς παρουσιάζουσιν ἄλλον οἱ διευθύνοντες ἔτος ἤδη τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν. Ὡς ἐκ πνεύματος ἐκδικήσεώς τινος κινούμενοι μάλιστα, περιωρίσθησαν μόνον νὰ ἀνατρέψωσι τὴν ἐνέργειαν διαφόρων Διαταγμάτων, καὶ νὰ καταστρέψωσι δίκαια ἀποκτηθέντα ἐπὶ κτημάτων δυνάμει νόμων καὶ διαταγμάτων. Ἄλλος δὲν ἦτο, νομίζομεν, ὁ πολιτικὸς σκοπὸς τοῦ Ὑπουργοῦ, εἰμὴ ἐπιδεικνύμενος ἑαυτὸν νὰ συστήσῃ κακῶς τοὺς προκατόχους του. Ἀλλ' ἡ παραδοχὴ τῶν μέτρων τῆς ἐπιθεωρήσεως, καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ἀκυρώσεως πολλῶν ἀγορῶν, γενομένων ἐπὶ τῇ καλῇ πίστει, ἀνασείει ἐκ θεμελίων τὴν δημοσίαν πίστιν, τόσον ἀναγκαίαν εἰς τὰ Κράτη καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸ ἰδικόν μας ἤδη· ἡ ἰδία φέρει τὴν κακοδαιμονίαν εἰς τὸν Λαόν, διεγείρουσα τὰ παράπονά του· ποῖον ἔχουσι λόγον ὅλα ταῦτα ὡς πρὸς τὸν νομιζόμενον θρίαμβον τοῦ νέου Ὑπουργοῦ, καταλύοντος καὶ ὄχι πληροῦντος τὸν νόμον; Ἀφίνομεν ἐν μέρει τὰς ζημίας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκειται τὸ Δημόσιον, κινουμένων ἀγωγῶν ἐναντίον του, δι' ὅσα οἱ ἀγορασταὶ τῶν γαιῶν ἐδαπάνησαν.

Διὰ τῶν μέτρων αὐτῶν τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Κ. Σπανιολάκη παρέτεινεν ἐπιμήκιστον τὰς ἐπικυρώσεις τῶν πωλητηρίων διαφόρων κτημάτων, διακρατεῖ τοὺς ἀγοραστὰς εἰς τὴν ἀμφιβολίαν, καὶ τοὺς ἀναχαιτίζει, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔμελλον νὰ κάμωσι γεωργικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἔξω τούτων ἐνέπνευσε τὸν τρόμον εἰς τοὺς ἀγοραστάς, ὑποδεικνύον, τὴν ὁποίαν ἔχει θέλησιν τοῦ ν' ἀκυρώνῃ πράξεις βασιζομένας εἰς τὸν νόμον καὶ τὴν καλὴν πίστιν. Ἢ ἄλλως εἴδομεν βελτίωσίν τινα ἐπὶ τοῦ Νόμου τῆς προικοδοτήσεως, ἢ ἀντικατάστασιν ἄλλου πλέον ἁρμοδίου;

Τὰ χαρτοφυλάκια, ἴσως μᾶς ἀποκριθῶσί τινες, ἐγγυμονοῦσι νέα Νομοσχέδια· ἀλλά ! μήπως ὁ τοκετός των φέρῃ εἰς φῶς ἐνοικίασίν τινα ἁλικῶν, ἢ τελωνείων: σχέδια δηλονότι μελετηθέντα καὶ ἐπὶ τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀρμανσπέργου; Εἰς τὸ μέτρον τοῦτο ἴσως ἐμψυχώνουσι τὸ Ὑπουργεῖον τὰ κατορθώματα τῆς πολυετοῦς ἐνοικιάσεως τῶν μεταξίων, τῶν ἐθνικῶν μωρεῶν καὶ τῶν ἀπεράντων γαιῶν τοῦ Βουχορογαλατᾶ. Τοιουτοτρόπως ἐκπληροῦται τὸ ῥηθέν· «Ὅλα πρέπει νὰ γίνωσιν ἕρμαιον τοῦ τυχόντος καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κ. Σπανιολάκη.»

Συντέμνομεν τὰς παρατηρήσεις μας ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς νομοθεσίας τοῦ Ὑπουργείου, καὶ μεταβαίνομεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐργασιῶν του καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Β. Διαταγμάτων.

Εἰς καμμίαν τῶν Γραμματειῶν δὲν ἀπαντᾷ τις τοσαύτην σωρείαν ὑπαλλήλων. Ἀνάλογον τῆς πολλῆς τῳόντι ἐργασίας τῶν Οἰκονομικῶν ἠθέλαμεν εἰπεῖ τὸ προσωπικόν των, ἐὰν δὲν παρετηρεῖτο ἡ καθημερινὴ καὶ μεγάλη ἀργία τῶν περισσοτέρων τούτου, εἰς τοὺς ὁποίους κυριώτερον ἔργον εἶναι τὸ συῤῥάπτειν ὁμιλίας τυχαίας καὶ περιφέρεσθαι. Ἐξάγεται δὲ ἓν ἐκ τῶν δύω, ἢ τὸ προσωπικὸν πλεονάζει τοῦ ἀναγκαίου ἀριθμοῦ, ἢ διεύθυνσις ἀναξία καὶ ἠμελημένη τὸ ἐξωθεῖ εἰς τοιαύτην ἀπραξίας καὶ παραλυσίας κατάστασιν.

Τί δύναται νὰ εἴπῃ τις περὶ δύω τινῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου, οἵτινες φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων των, ὡς ἄτλαντες, ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν, ὅλην τὴν οἰκονομικὴν τύχην τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν πολιτῶν; Ὁ ἕνας συνδιαλέγεται ὡσεπιτοπλεῖστον περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων μετὰ τοῦ τυχόντος· ὁ δὲ ἄλλος νέαν καὶ κυριωτέραν φροντίδα ἀνέλαβεν ἐσχάτως τὸ νὰ λογοκρίνῃ τὰ περὶ τῆς οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας γραφόμενα τῶν Ἐφημερίδων, ἂν ἔχωσιν ὕλην καταμηνύσεων, ἢ ὄχι.

Ὡς πρὸς τὰς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ὑπουργείου τούτου βλέπομεν κυριώτερον·

Α. Κατάστασιν ἑνὸς Παρέδρου ὡς γενικοῦ, τακτικοῦ, Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐπὶ λόγῳ ἀνικανότητος τῶν λοιπῶν Εἰσηγητῶν. ! Συνᾴδει ἆρα αὕτη μὲ τὸν καταστατικὸν Νόμον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας; Εἶναι ἆρα ἀνάξιοι οἱ λοιποὶ Εἰσηγηταί, ἔχοντες χρείαν πολιτικοῦ Δικηγόρου;

Β. Προτάσεις ἀντικαταστάσεώς τινων ἐκ τῶν ἱκανοτέρων καὶ ἐναρέτων Οἰκονομικῶν Ἐπιτρόπων.

Γ. Προτάσεις παύσεως πολλῶν οἰκονομικῶν θέσεων ἐπὶ λόγῳ ἐλαττώσεως τῶν ἐξόδων, ἐνῷ ἐσχεδιάζετο νέος Ὀργανισμὸς Οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας πλέον ἐπίμοχθος.

Ἐνῷ ὁ νομοθέτης ἐπροσπάθησε διὰ τοῦ Νόμου περὶ Φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς νὰ προλάβῃ τὰς ζημίας τοῦ Δημοσίου, καθιστῶν ὑπευθύνους τοὺς διευθύνοντας τὰς δημοπρασίας ὑπαλλήλους· τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Κ. Σπανιολάκη ἔν τινι λόγῳ διέταξεν αὐστηρῶς ν' ἀποβάλληται ὁ, τυχόν, χρεώστης τοῦ Δημοσίου ἀπὸ τὰς δημοπρασίας; Φέρομεν εἰς παράδειγμα τὴν Μεσσηνίαν, τὴν φυλάκισιν τοῦ Γ. Περρώτη καὶ τόσας ἄλλας ἐπίσης σκανδαλώδεις περιστάσεις. Ὤφειλε νὰ συλλογισθῇ τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Κ. Σπανιολάκη, ὅτι δίδει χώραν εἰς καταχρήσεις σημαντικὰς ἡ νέα αὕτη παράνομος διάταξίς του. Ὤφειλε νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ περισυνὸν συμβὰν κατὰ τὴν Μεσσηνίαν σκάνδαλον. Φαίνεται ὅμως, ὅτι εἰς τὴν πολιὰν τρίχα τὰ τοιαῦτα τότε γίνονται ἐπαισθητά, ὅταν τὰ ἄτοπα ὑπερεχειλίσωσι. Ἐντεῦθεν εἴδομεν τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον παλινῳδοῦν καὶ διατάττον τὴν παραδοχὴν τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου μὲ περιορισμόν τινα.

Παρετήρησεν ἀναμφιβόλως, ὅτι ἡ ἐλάττωσις τῶν δημοσίων προσόδων ἦτον ἀδικαιολόγητος εἰς ἕνα εὐτυχῆ ἐνιαυτόν· πλὴν καὶ διὰ τῆς ἐπιμηθείας του αὐτῆς ἐξεπλήρωσεν ἆρα τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου, ἀφοῦ ἅπαξ ὁ περιορισμὸς ἔφερε τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν περισσοτέρων πλειστηριαστῶν; Ἰδοὺ οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἀμφιβάλλομεν σχεδόν, ὅτι τὸ ἐνεστὸς προσοδικὸν ἔτος μόλις θέλει φθάσει τὸν περισυνὸν ἐνιαυτόν, ἐνῷ ἦτον ἐλπιζομένη ἄλλως ἡ ὠφέλεια Δραχμῶν 7,000,000 κατ' ἀναλογίαν τῆς αὐξήσεως τῆς γεωργίας καὶ τῆς κατὰ γράμμα ἐκτελέσεως τοῦ Νόμου. Ἴσως μᾶς εἴπωσί τινες ὡς περιττὰ τὰ περισσότερα τῶν περισυνῶν εἰσοδήματα, ἀντιτάττοντες τὴν εὐτυχίαν τῶν σταφιδῶν, ἐλαιῶν καὶ λοιπῶν καρπῶν. Ναί! ἀλλ' ἂν ἔλειπεν, ἀποκρινόμεθα, καὶ ἡ πρόσοδος ἐξ αὐτῶν τῶν εἰδῶν, τότε μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἔπρεπε νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὸ ἔλεος τῶν ξένων.

Ὑπ' ὄψιν μας ἔχομεν σωρείαν γραμμάτων ἰδιαιτέρων ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πληροφορούμεθα, ὅτι εἰς τὴν μίαν ἐμπαίζεται ἡ εἰς τοὺς καθεστῶτας Νόμους ἀντίφασις τῶν εἰδικῶν διαταγῶν τοῦ Ὑπουργείου Σπανιολάκη, εἰς τὴν ἄλλην ἐλεεινολογεῖται ἡ ἀναίρεσις τῆς μιᾶς διαταγῆς ἐκ τῆς ἄλλης, εἰς ταύτην οἰκτείρεται τὸ πάσχον ἐκ τῶν ἀντιφάσεων Ταμεῖον τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς ἐκείνην ἐξηγεῖται ἡ θλιβερὰ κατάστασις τῶν κατοίκων ἐκ τῆς ποικίλης διαγωγῆς τοῦ Ὑπουργείου, ὡς ἔχοντος ἄμεσον σχέσιν μὲ τὰ ὑλικὰ συμφέροντα τούτων.

kolokotronis-archive

Ὅταν οἱ φορολογούμενοι ζητήσωσιν εἰς βάρος των τὰς προσόδους, ὁ Νόμος διατάσσει τὴν παραχώρησιν τούτων ἐπὶ τοῦ μέσου ὅρου τῆς τιμῆς. Ἀμφιβολία δὲν εἶναι, ὅτι διὰ τῆς διατάξεως αὐτῆς τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου τείνει νὰ πείσῃ τοὺς φορολογουμένους τὸ μέγα συμφέρον, τὸ ὁποῖον θέλουσιν ἔχει πληρώνοντες ἀπ' εὐθείας τοὺς φόρους των πρὸς τὸ Δημόσιον εἰς χρήματα. Ἀπ' ἐναντίας ὅμως τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Κ. Σπανιολάκη ὄχι μόνον ἐνέπαιξε τὴν ἁπλοϊκότητα τῶν χωρικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐμπορεύθη τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου, παρανομῆσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν φόρων καὶ τὰς πωλήσεις προϊόντων, μὴ προβλεπομένας παρὰ τοῦ Νόμου. Πῶς νομιμοποιεῖται ἡ ἄνευ δημοπρασίας παραχώρησις προϊόντων εἰς τοὺς φορολογουμένους Θηβῶν, ἐνῷ ἔπρεπεν, ἢ νὰ ἀφεθῶσι ταῦτα ἐπὶ τοῦ μέσου ὅρου τῆς τρεχούσης τιμῆς, ἢ νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ δημοπρασίας; Ἴσως μᾶς σοφισθῶσί τινες τὴν ἀμφίβολον πίστιν τῶν συντακτῶν τοῦ περὶ τοῦ μέσου ὅρου τῆς τιμῆς πρωτοκώλλου· ἀλλ' ἡ καθ' ὁλοκληρίαν παράβασις ἑνὸς τοιούτου τύπου ὁποίαν, ἐρωτῶμεν, δίδει πιστὰ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν κατὰ τῶν ἐνδεχομένων καταχρήσεων εἰς τὴν κύρωσιν τῆς προσφερομένης ἄνευ δημοπρασίας παρὰ τῶν κατοίκων τιμῆς; Ἔπειτα ποῖος ὁ λόγος τοῦ νὰ ἀναιρῇ τὸ Ὑπουργεῖον, τὸν ὁποῖον εἰσήγαγε Νόμον, ἀντιφάσκον εἰς ἑαυτό; Τοὐλάχιστον διὰ ποῖον λόγον νὰ μὴ ζητήσῃ τοῦτο τὴν παραδοχὴν ἄλλης τινὸς διατάξεως παρὰ τὴν διαγραφομένην ὑπὸ τοῦ καθεστῶτος Νόμου; Ὁ τρόπος οὗτος, τοιαύτη λογικότης, εἶναι ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀνεξήγητος τῳόντι τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ βλέπομεν εἰς τὴν Κορινθίαν ἄλλην σκηνὴν πλέον σκανδαλώδη.

Ἀφ' ἑνὸς μέρους κηρύττονται ἐπὶ δημοπρασίας τὰ προϊόντα τῆς Κορινθίας εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Κορίνθου, καὶ ἀφ' ἑτέρου πωλοῦνται ταυτοχρόνως τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας· διάφορα πρόσωπα ἐπομένως ἀγνοοῦντα τὴν τοιαύτην διαγωγὴν τοῦ Ὑπουργείου, γίνονται ἀγορασταὶ τῶν προϊόντων τούτων· τὸ δὲ Ὑπουργεῖον, παραφερόμενον καθ' ὅλους τοὺς λόγους ἀπὸ ἀτόπημα εἰς ἀτόπημα, θέλει νὰ θεραπεύσῃ τὸ πρῶτον τῆς παραλόγου πωλήσεως, καὶ καταφεύγει εἰς ἄλλο χειρότερον, ὡς ἀσυμβίβαστον μὲ τὸ σύστημά του, διατάσσον τὴν παραχώρησιν τῶν προϊόντων εἰς τοὺς κατοίκους ἐπὶ τοῦ μέσου ὅρου τῆς τιμῆς. Ἀδύνατοι νὰ ἐννοήσωμεν αἴνιγμα τόσον γρυφῶδες, παρακαλοῦμεν τὸν συνήγορον τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ παρουσιασθῇ καὶ πάλιν διὰ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ νὰ μᾶς κάμῃ τὴν λύσιν του. Παρακαλοῦμεν τὸν ἴδιον νὰ λύσῃ συγχρόνως, πρὸς χάριν καὶ τοῦτο τοῦ ἐντολέως του, καὶ ἄλλην ἀπορίαν· Πῶς ὁ δεῖνα Λαὸς τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας βιάζεται νὰ προσφέρῃ τιμὴν ἀνωτέραν ἐπὶ τῶν φόρων του, ἐνῷ ἄλλος ἐπρόσφερε, καὶ ἄνευ δημοπρασίας ἠγόρασε τὰ γεννήματα;

Ὁ περὶ Χαρτοσήμου Νόμος οὔτε ἐσαφηνίσθη μέχρι τοῦδε, ὅλος ὢν ἀσάφεια εἰς τὸ περισσότερον μέρος, οὔτε ἐτροποποιήθη εἴς τινα χωρία, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐπιβαρύνεται ὁ Λαὸς ἀδίκως. Ὑπάρχει ἔτι ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ ἡ ἐγκύκλιος τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας, διὰ τῆς ὁποίας αἱ Διοικητικαὶ Ἀρχαὶ ἔχουσι τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ ἐξηγῶσι τὸν Νόμον, καὶ νὰ τὸν ἐφαρμόζωσι κατὰ θέλησιν. Τὸ δὲ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν δὲν ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκόν του, ὑπόχρεον νὰ διασαφηνίσῃ τὸν Νόμον τῆς ἁρμοδιότητός του· ἀπ' ἐναντίας, πεισματῶνον διὰ τὴν ἀνικανότητά του, ἐπιβάλλει πρόστιμα εἰς τοὺς παρεξηγοῦντας, καὶ συγχεομένους νὰ παρεξηγῶσι διὰ τὴν ἀταξίαν του, τὸν Νόμον. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Κ. Σπανιολάκη θέλει τοὺς ὑπαλλήλους του καὶ Κάλχαντας.

Ὡς πρὸς τοὺς φόρους τῶν Ἐπιτηδευμάτων καὶ Οἰκοδομῶν εἶναι, φρονοῦμεν, ἀδύνατον τὸ νὰ ἐλπίζῃ ἡ Κυβέρνησις σημαντικὰς ὠφελείας, ἐνῷ καμμία δὲν ὑπάρχει ἁρμονία εἰς τοὺς διευθύνοντας τὸ Ὑπουργεῖον, καὶ κανεὶς συνδυασμὸς εἰς τοὺς συλλογισμούς των. Αν ἀπατώμεθα, ἐπιθυμοῦμεν νὰ παρουσιάσωσιν οὗτοι τὴν κατάστασιν τῆς μέχρι τοῦδε εἰσπράξεως ἐκ τῶν εἰρημένων φόρων, διὰ νὰ γνωρισθῇ, ὁπόση ὑπάρχει ἐλάττωσις σημαντικὴ τούτων.

Ἐνδεχόμενον τὸ νὰ μὴν ἐκπληρώσωσι τὴν αἴτησίν μας ταύτην, ὡς ἐνασχολούμενοι, τυχόν, εἰς πολλοῦ λόγου ἄλλο ἀντικείμενον: τὸ σχέδιον, λέγομεν, τῆς ἐνοικιάσεως τῶν Ἁλικῶν. Μήπως δὲ σχεδιάζεται καὶ ἡ ἐνοικίασις τῶν Τελωνείων, ἢ λαμβάνει ὁ περὶ τούτων Νόμος τροποποιήσεις καλλητέρας; Αν ἄλλοι δὲν μᾶς ἀποκριθῶσι, παρακαλοῦμεν τοὺς ἐμπόρους νὰ γνωμοδοτήσωσιν, ἂν ἔχῃ ἀνάγκην μεταῤῥυθμήσεως ὁ Νόμος οὗτος, ἢ ἦναι συμφέρουσα τῶν Τελωνείων ἡ ἐνοικίασις.

Ἠδυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν πλῆθος ἄλλο ἀντικειμένων τοῦ Ὑπουργείου τούτου· παρεκτεινόμεθα ὅμως, καὶ βιαζόμεθα διὰ τοῦτο νὰ περιορισθῶμεν, ῥίπτοντες ἓν βλέμμα εἰς τὴν μερικωτέραν διαγωγήν του. Ἀνοίγοντες τὸ βιβλίον τῶν τοπικῶν συμβεβηκότων, ἀπαντῶμεν εὐθὺς τὴν πολυθρύλλητον ἐνοικίασιν τῶν βαλανιδίων τῆς Ἀκαρνανίας κατὰ τὸ 1834. Βλέπομεν δὲ περὶ αὐτῆς, μετὰ τοσαύτας ἔριδας καὶ παράπονα τῶν κατοίκων τοῦ τόπου τούτου, ὅτι οἱ ἴδιοι αὐτοὶ καταδικάζονται ἐρήμην, ὁ δὲ φίλος τοῦ Ὑπουργοῦ, καταδιωκόμενος πρὸ χρόνων ἐπὶ καθυστερήσει μεγάλης ποσότητος, ἀπολύεται, ὡς ἐκ θαύματος, τοῦ χρέους του, ἂν οἱ Ἀκαρνᾶνες δὲν πληρώσωσι πρὸς τοῦτον, ὅ,τι ἡ πανουργία δολίως τοὺς ἀφήρεσε. Εἶδεν ἄλλοτε τὸ Πανελλήνιον παρόμοιον ὑπουργικὸν θαῦμα; Καὶ δὲν εἶχε δίκαιον ὁ συνήγορος τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ εἴπῃ, ὅτι ἤδη ἐσώθη τὸ Δημόσιον ἀπὸ τοὺς καταβροχθίζοντας τὴν περιουσίαν του; Καὶ εἶναι πιθανὸν πλέον τὸ νὰ τολμήσουν νὰ παραβάλλωσιν οἱ περιφημότεροι συγγραφεῖς Οἰκονομολόγοι ἄλλην μὲ αὐτὴν ὑψηλοτέραν οἰκονομικὴν θεωρίαν;

Εἰλικρινεῖς κριταὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Κ. Σπανιολάκη, ἐλάβομεν ὡς θέμα ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν φαινομένων, καὶ νομίζομεν, ὅτι δὲν θέλομεν κατακριθῇ, ἐξηγούμενοι ἀληθείας. Ἐκπληρώσαμεν οὕτω, τὴν ὁποίαν ἐδόσαμεν πρώτην ὑπόσχεσιν διὰ τοῦ Ἀριθ. 12. Εὐθέως δὲ ἕτοιμοι νὰ δώσωμεν καὶ δευτέραν, διὰ νὰ ἀναπτύξωμεν πλατύτερον τὸ θέμα μας, ἂν ἡ χρεία τὸ ἀπαιτήσῃ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως ἐξέδωκε τὸ ἑπόμενον κατὰ τῆς μονομαχίας Διάταγμα.

Πᾶσα πρὸς μονομαχίαν πρόκλησις, ἤτε γραπτὴ ἢ διὰ λόγου, θέλει τιμωρεῖσθαι μὲ φυλάκισιν τρίτου βαθμοῦ, μὲ τὴν ἀνικανότητα τοῦ νὰ λαμβάνῃ ὁ προκαλῶν δημοσίαν θέσιν, καὶ μὲ τὴν δήμευσιν ὅλων τῶν σιτηρεσίων του ἀπὸ δύω μέχρι πέντε ἐτῶν μετὰ τὸ τέλος τῆς φυλακίσεως. Αἱ αὐταὶ ποιναὶ ἐπιβάλλονται καὶ εἰς ἕκαστον δεχόμενον τὴν πρόκλησιν. — Ὁ καταφρονῶν, δέρων, ἢ κτυπῶν ἄλλον μὴ δεχόμενον τὴν πρόκλησιν, θέλει τιμωρεῖσθαι κατὰ τοὺς ὑπάρχοντας νόμους· ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ φυλάκισις θέλει ἐπαυξάνεσθαι ἕνα βαθμόν· αἱ δὲ ποιναὶ τῆς ἐξορίας, ἢ διὰ σιδήρων εἱρκτῆς, θέλουν πάντοτε συνοδεύεσθαι μὲ τὴν ἀπώλειαν τῶν σιτηρεσίων· ἐὰν δὲ συμβῇ θάνατος ὁ ἐγκληματίας θέλει τιμωρεῖσθαι μὲ θάνατον.—Ἐὰν ἀμφότεροι ἠνώθησαν εἰς μονομαχίαν, ἀλλ' οὐδεμία μονομαχία ἔγινεν, αὐτοὶ θέλουν τιμωρεῖσθαι μὲ ἐξορίαν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν σιτηρεσίων των. Ἐὰν δὲ ἡ μονομαχία ἔγινε χωρὶς νὰ πληγωθῇ κανεὶς τῶν μονομαχούντων, εἰς ἀμφοτέρους θέλει ἐπιβληθῇ ἡ ποινὴ τῆς διὰ σιδήρων εἱρκτῆς καὶ τῆς ἀπωλείας τῶν σιτηρεσίων των. — Ἐὰν δὲ συνέβησαν πληγαί, ὁ πληγωθείς, ἐὰν αὐτὸς δὲν ἐπλήγωσε, θέλει τιμωρεῖσθαι μὲ τὴν διὰ σιδήρων φυλάκισιν, καὶ τὴν ἀπώλειαν τοῦ σιτηρεσίου του· ὁ δὲ πληγώσας, θέλει τιμωρεῖσθαι κατὰ τὸν μέγιστον ὅρον τῶν ὑπαρχόντων νόμων. Ὅστις δὲ φονεύσῃ εἰς μονομαχίαν, θέλει τιμωρεῖσθαι ὡς φονεύς. — Τὰ δὲ σώματα τῶν εἰς μονομαχίαν φονευθέντων καὶ ἐκείνων, οἵτινες ἔλαβον τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ὡς φονεύσαντες εἰς μονομαχίαν, θέλουν ἐνταφιάζεσθαι εἰς τόπον μὴ καθιερωμένον ἄνευ τινὸς θρησκευτικῆς τελετῆς, καὶ κανὲν μνημεῖον δὲν θέλει ἀνεγείρεσθαι ἐπὶ τοῦ τάφου. — Ὅλοι δὲ οἱ συνεργοῦντες καὶ συμβοηθοῦντες εἰς τὰς μονομαχίας θέλουν τιμωρεῖσθαι κατὰ τὰ ἄρθ. 1, 3, 4 καὶ 5, τοῦ διατάγματος τούτου. Μεταξὺ τῶν στρατιωτικῶν, ἐπειδὴ ἡ μονομαχία εἶναι πρᾶξις ἀνυποταξίας, τιμωρεῖται μὲν κατὰ τοὺς νόμους τοῦ πολέμου, ἀλλ' ὑπόκειται καὶ εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν· ὁ μέγιστος ὅρος τῆς ἐφαρμοστέας ποινῆς θέλει αὐξηθῇ ἕνα βαθμόν, ὅταν αὕτη δὲν ἐνδιαλαμβάνῃ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου· ἡ δὲ ἐξορία καὶ ἡ φυλάκισις θέλει ἐπιφέρει τὴν ἀπώλειαν τῶν τιμῶν, καὶ τῶν βασιλικῶν ἀξιωμάτων. Ὅλαι δὲ αἱ παραβιάσεις τῶν κατὰ μονομαχίας νόμων θέλουν δικάζεσθαι παρὰ τοῦ Μεγάλου ἐγκληματικοῦ Δικαστηρίου.

ΑΓΓΛΙΑ. — Τὰ σιδηρᾶ ἀτμόπλοια τὰ διωρισμένα νὰ πλεύσουν εἰς τὸν ποταμὸν Νεῖλον κατασκευάζονται ἤδη εἰς Γρήνοκ· αὐτὰ εἶναι ἐκ τῶν πλέον ἀξιολόγων, καὶ ὅταν τελειωθῶσι, θέλουν πλέουν εἰς 22 ἢ 24 δάκτυλα νερόν. Ἓν ὡραῖον καὶ ἀξιόλογον ἀτμόπλουν τοῦ αὐτοῦ εἴδους, καλούμενον ἡ Ἐλπίς, κατασκευασθὲν καὶ ἑτοιμασθὲν εἰς Γρήνοκ, εἶναι ἕτοιμον ν' ἀναχωρήσῃ κατ' αὐτὰς διὰ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, διὰ νὰ ὑπηρετῇ εἰς μετακόμισιν πραγματειῶν καὶ γραμμάτων. Σχεδὸν εἰς πᾶν μέρος τοῦ κόσμου ἔχουν τοιαῦτα ἀτμόπλοια διὰ τοὺς ποταμούς. Ὁ δασμὸς ὁ πληρωνόμενος εἰς τὸν μῶλον τοῦ Λονδίνου μόνον κατ' ἔτος ἀπὸ τὰ ἀτμόπλοια ἀναβαίνει εἰς 40000 λίρας στερλίνας.

(Ἐκ τῆς Ἐφημ. τοῦ Γαλινιάνη.)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΟΙ ΛΙΒΕΛΛΟΙ, Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ.

Ἂς συνομολογήσωμεν τέλος πάντων δικαίαν κατὰ μέγα μέρος τὴν ἐναντίον τῶν Ἑλληνικῶν Ἐφημερίδων κατάκρισιν τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Κράτους φρονίμων ὁμογενῶν μας. Ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὑπάρχει ἐξαίρεσις σημαντική, ἡ δὲ γενικὴ προσβολὴ μιαίνει ἐπ' ἀδίκῳ τὰς ἀθώας καὶ φρονίμους. Ἀλλ', ὅταν οἱ ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα οἱ παρενδημοῦντες ἔτι μακρὰν τῆς πατρίδος, βλέπωσι τόσον ἐκτραχηλισμὸν καὶ τόσην ἀναίδειαν εἰς τὰ περισσότερα φύλλα ἑνὸς ὀργάνου τῆς δημοσιότητος, ! ὁποῖον ἔχουσιν ἄδικον ἐκλαμβάνοντες τὴν Ἑλλάδα ὡς ἓν ἄθροισμα ἀγυρτείας, ὡς μίαν Αἴτνην αἰσχρότητος, ὡς ἓν βάραθρον αἰσχρουργίας; Ὁποῖον ἔχουσιν ἄδικον θεωροῦντες τὴν ἐλευθερίαν της ὡς ἓν ὄνειρον ἀπάτης, καὶ τὸν Θρόνον της, τὸν τόσον ἀναγκαῖον εἰς τὴν ὕπαρξίν της δίκαιον Θρόνον, ὑπάρχοντα ὡς ἐπὶ ἡφαιστείου τινός, ἐπαπειλοῦντος καταστροφὴν φρικαλέαν διὰ τῶν ἐκρήξεών του;

Τοιαύτην ἐκ νέου μᾶς παρουσιάζει εἰκόνα τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Ἀθηνᾶς, πραγματευόμενον περὶ τῶν συμβάντων τῆς 8 τοῦ 9βρίου. Λυπούμεθα

kolokotronis-archive.org

ὅτι ἀφίνοντες ἐν μέρει τόσον πολύτιμον ὕλην, βιαζόμεθα νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὸ Ἔθνος κατὰ τῆς ἀνοικονομήτου διαφθορᾶς ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν ὁποίων δὲν εἰσχωρεῖ κανεὶς λόγος, καὶ εἰς τὴν καρδίαν των δὲν ὑπάρχει οὐδὲ ἴχνος συνειδήσεως καὶ ἐλέγχου.

Ἀνακυκῶντες τὸ πᾶν, διὰ νὰ συντηρηθῶσιν εἰς τὰς θέσεις των, κινούμενοι καθεκάστην μὲ τὰ ὅπλα τῆς συκοφαντίας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, διὰ νὰ ὑποστήσωσιν ἑαυτοὺς ὡς τὴν ἀγαθὴν μερίδα τοῦ Ἔθνους, ἔφθασαν οὗτοι καὶ εἰς τὸ δείλαιον καταφύγιον ἐκείνων τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἀρνοῦνται νὰ μεταχειρισθῶσι καὶ οἱ αἰσχρότεροι τῶν διεφθαρμένων κλάσεων.

Ἀπελπισθέντες τοῦ νὰ ἴδωσι τὴν Κυβέρνησιν καταβαίνουσαν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀντεθνικῶν ἀντιποιήσεών των, ἤρχισαν, ὡς καὶ εἰς τὰς προτέρας ἐποχὰς ἐπὶ τοῦ Κυβερνήτου, τοιχοκολλοῦντες λιβέλλους, γέμοντας φρίκης, καὶ ἐξηγοῦντας τὰ ἤθη καὶ τὴν τάσιν των εἰς τὴν ἀναρχίαν, τὰ φρονήματα καὶ τὴν λύσσαν των κατὰ τῆς εἰρήνης, κατ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἱεροῦ τῆς ἀνωτάτης Ἀρχῆς μας Προσώπου.

Ποία Ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν φρίττει, βλέπουσα τοὺς ἀπονενοημένους τούτους εἰς τόσην καταφορὰν ἀφ' ἑνὸς μέρους, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τόσην βάρβαρον σκληρότητα, ὥστε ν' ἀποδίδωσι διὰ τοῦ ὀργάνου των εἰς τοὺς εἰρηνικοὺς τῶν πολιτῶν, εἰς τοὺς εἰλικρινεῖς φίλους τοῦ Θρόνου καὶ τῆς Πατρίδος, εἰς τοὺς ἀποστρεφομένους ἐκ συστήματος τὴν ἀγυρτείαν καὶ τὴν σκανδαλώδη διαγωγήν, τήν, περὶ ἧς ὁ λόγος, καταχθόνιον καὶ αὐτοκατάκριτον πρᾶξιν τοῦ λιβέλλου;

Εἰς ἀνθρώπους ἐσχάτης διαφθορᾶς ἀδυνατοῦμεν ν' ἀντιτάξωμεν λόγον, τοῦ ὁποίου δὲν ἔχουσί τι κοινόν. Εἰς ἐκτρώματα τοιαῦτα ὤφειλεν, ἂς τὸ ὁμολογήσωμεν, ἡ Κυβέρνησίς μας νὰ λάβῃ μέτρα [redacted]. Ἄλλως, ἐνῷ ὁ περιοδικὸς τύπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ τοὺς σωφρονίσῃ, διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταλλάξῃ τὴν φύσιν των, ἐνῷ καθεκάστην ἀποβαίνουσι πλέον ἀτίθασσοι εἰς τὸ ὄλεθριον καὶ διὰ τὸν Θρόνον καὶ διὰ τὸ Ἔθνος στάδιόν των, κίνδυνος ἀληθὴς εἶναι, μὴ φέρωσι τὴν κοινωνίαν μας ὄχι εἰς παραλυσίαν, ἀλλ' εἰς τὰς δυσαρέστους ἐκείνας περιστάσεις τῆς ἀνωμαλίας, ἥτις ὁπωσδήποτε θέλει βλάψει πρὸς καιρὸν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν τῆς Καθέδρας καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ὑπόληψιν τοῦ Κράτους.

Ναί! εἰς τοὺς λογισμούς μας δὲν φαινόμεθα βίαιοι, γνωρίζοντες τὴν ἀνησυχίαν τῶν συμπολιτῶν μας ἀπὸ τὴν Γενιτσαρικὴν διαγωγὴν τούτων, καὶ θέλοντες νὰ προληφθῇ τὸ κακόν, πρὶν ἢ φθάσῃ ἔτι δύσκολον.

Τὸ ἄθροισμα τῆς διαφθορᾶς ἔδραξεν ἐναντίον πάσης συνειδήσεως τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ὠφεληθῇ καὶ ἀπὸ τὴν ἀθῶαν περίπτωσιν τῶν 8 9βρίου. Ἔσπευσε νὰ συνδέσῃ ταύτην μὲ τὸ ἀποτρόπαιον κίνημα τῶν τοιχοκολληθέντων λιβέλλων, καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὰς ἀπὸ τῆς Πνυκὸς δοθείσας συμβουλὰς τοῦ Στρατηγοῦ Κωλοκοτρώνη πρὸς τοὺς Φοιτητὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου χαρακτῆρα ὀχλαγωγίας, ἀρχὴν στάσεως φανερᾶς κατὰ τῶν καθεστώτων. Ἤθελον εἶσθαι συγχωρητέοι, ἂν περιωρίζοντο εἰς τὸ νομικὸν μέρος τῆς ῥηθείσης πράξεως· ἀλλ' ἀφίνοντες τοῦτο, ἔλαβον διὰ τοὺς πολιτικοὺς σκοποὺς των οἱ Σκανδάλιδες τὸ ἠθικὸν μέρος αὐτῆς, διὰ νὰ παραστήσωσιν οἱ ἐπίβουλοι καὶ τῆς Θρησκείας καὶ τοῦ Θρόνου ὡς τοιούτους τοὺς εἰρηνικοὺς Ἕλληνας, καὶ νὰ βεβαιώσωσιν οἱ ῥᾳδιοῦργοι καὶ ὀχλαγωγικοὶ ὡς τοιούτους τοὺς φέροντας παῤῥησίᾳ τὴν μεγαλητέραν εἰλικρίνειαν, τοὺς ἐκ συστήματος πιστοὺς εἰς τὰ Καθεστῶτα.

Ἐρωτῶμεν τὴν Συμμορίαν νὰ μᾶς εἴπῃ, ποῖοι εἶναι οἱ πεντήκοντα, οἵτινες ἔφερον ἀντίγραφα τοῦ Λιβέλλου, ἢ ὅμοιον ὡς τὸν Λίβελλον γράμμα; Ἐρωτῶμεν νὰ μᾶς εἴπῃ, ποῖοι θέλουσι ταραχὰς καὶ ἀναρχίαν, οἱ ἔχοντες γυναῖκα, τέκνα, κτήματα, δικαιώματα καὶ ὑπόληψιν πολῖται, ἢ οἱ στερούμενοι ὅλων τούτων τῶν προσόντων, καὶ οἱ μὲ τὴν ἀγυρτικὴν ἀναίδειαν ἐπιβουλευόμενοι ἐκ παντὸς τρόπου τὰ ἱερώτερα στοιχεῖα τῆς κοινωνίας μας; Λέγομεν μάλιστα πρὸς τοὺς Σκανδάλιδας, ὅτι εἴμεθα ἐγγὺς νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸν Λιβελλογράφον, τοῦ ὁποίου αἱ στενότεραι σχέσεις εἶναι μετὰ τούτων, καὶ ἡ διαγωγή του ὁδηγεῖται ἀπὸ τοὺς ἰδίους.

Ἄν τις ἀναβαίνων τὴν Πνύκα, ἤθελεν ὁμιλήσει κατὰ τῆς Θρησκείας, κατὰ τοῦ Θρόνου, κατὰ τῆς ἠθικῆς, ἀμφιβολία δὲν εἶναι, ὅτι ἤθελον τὸν ἐπευφημήσει καὶ ὀνομάσει νέον Σωκράτην. Τί ἱερόν, τί ὅσιον, τί ὑγιὲς εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ Σκανδάλη; Μὴ δὲν γνωρίζεται αὐτὴ ἐκ τῶν πράξεών της ἀπὸ τοῦ Κυβερνήτου; Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ μεταλλάξῃ φύσιν, διότι ἤλλαξαν ὀλίγαι ἐτήσιαι περίοδοι ἡλίου;

Διὰ ν' ἀποδείξωμεν μάλιστα τὴν παρὰ πᾶσαν ἄλλην αἰσχρὰν συκοφαντίαν της, διὰ νὰ βεβαιώσωμεν τὸ πᾶν περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν παρατηρήσεών μας, καταχωρίζομεν εἰς Παράρτημα τὸν λόγον τοῦ Στρατηγοῦ Κωλοκοτρώνη, ὅστις, ἐγγὺς τοῦ θανάτου πλέον, ἔδοσε τρόπον τινὰ λόγον ἐνώπιον τῆς διαδεχομένης τὴν παροῦσαν γενεὰν Νεολαίας.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ.

Ὁποῖος σάλος καὶ κυκεὼν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν γνωμῶν τῆς Πρωτευούσης τοῦ Βασιλείου μας καὶ τῶν Ἐφημερίδων! Ἕως προχθὲς ἐφωνάζαμεν κατὰ τῆς Ξενοκρατείας, ἡ ὁποία σχεδὸν ἔπαυσε· καὶ ὅμως, φαίνεται, πολλὰ γρήγορα ἐβαρύνθημεν πάλιν τὴν Ἑλληνοκρατείαν. Ζητοῦμεν ἐκ νέου ἀλλαγὴν ὑπουργῶν, ὡς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ, χωρὶς νὰ συλλογισθῶμέν ποτε, ὅτι προηγουμένως ἔχομεν ὅλοι χρείαν, οἱ Πανέλληνες, ν' ἀλλάξωμεν, ἂν ἦτο δυνατόν, ἰδέας, γνώμας καὶ λόγους, καὶ διορθοῦντες ἡμᾶς αὐτοὺς νὰ διορθώσωμεν καὶ τὰ πράγματά μας. Ἕως πότε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! ἀστασία, ὀξύνοια καὶ ἐπιπολαιότης; Σᾶς εἶπε κανεὶς ποτὲ τῶν νῦν ἢ τῶν προγενομένων ὑπουργῶν νὰ ξυλίζετε τοὺς ἐφημεριδογράφους ἢ τὴν ἐλευθερολογίαν; Ἐδείρατε ἄλλοτε ποτὲ τοὺς δημηγόρους σας εἰς τὴν Πνύκα ἢ καὶ εἰς τὴν ἀγοράν; Εἶναι καλόν, ἀγαπητοί μου, ν' ἀμφιβάλλετε ὀλίγον, καὶ νὰ μὴν ἐκλαμβάνετε ὡς Ἀσκληπιὸν ἢ Ἱπποκράτην πάντα νέον ἰατρόν, ἢ ὡς πανάκειαν, πᾶν νέον ἰατρικόν. Ὁ νέος Ὑπουργὸς μόλις ἀρχίζει νὰ γνωρίσῃ τὰ περὶ αὐτὸν καὶ νὰ φροντίσῃ ἐξ οἰκείας πείρας καὶ ἐπινοίας νὰ μεταποιήσῃ ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰ τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ σεῖς εὐθὺς τὸν παύετε ὑποσχόμενοι πρὸς τὸ Πανελλήνιον καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα πλαγίως νὰ διορθώσετε καὶ νὰ καταστήσετε τὰ πάντα. Πιστεύω κ' ἐγώ, ἂν ἀγαπᾶτε, ὅτι δύνασθε τότε μόνον νὰ κατορθώσετε ὅλας τὰς ὑποσχέσεις σας, ὅταν κάμετε διπλῆν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἔκτασιν τῶν ὁρίων καὶ τὴν χρηματικήν της κατάστασιν, καὶ ὅταν ἀποδειχθῆτε τόσον ἀναμάρτητοι, ὥστε νὰ σᾶς δώσουν τὴν πληρεξουσιότητα τοῦ νὰ οἰκονομίσητε τὰ πάντα κατὰ τὴν γνώμην σας. Ὁ παλαιὸς ὑπουργός, φίλοι μου! ὑπόσχεται κἂν εἰς τὴν πατρίδα, ὁ δὲ νέος εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ.

Αν οἱ Ἕλληνες εἶχαν τὴν παλαιὰν σοφίαν των, ἢ τὴν πολιτικὴν ἐμπειρίαν, τὴν ὁποίαν τὰ ἔθνη δὲν ἀποκτοῦν, εἰμὴ διὰ μακροχρονίου αὐτονομίας, ἤθελε φανῇ πολὺ παράδοξον τὸ νὰ φιλονεικοῦν περὶ τῶν πρώτων ἀληθειῶν καὶ ἰδεῶν τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης. Ἀλλ' ὅμως πάλιν φαίνεται ὁπωσοῦν παράδοξον καὶ τὰ μέγιστα βλαβερόν, πῶς ἡ σημερινὴ μάθησίς των, ἂν καὶ ὀλίγη, καὶ οἱ στοχασμοὶ καὶ τὰ ἔργα τῶν σοφῶν ἐθνῶν, ἡ πεῖρα τῆς ἐπαναστάσεως των καὶ τέλος ὁ φυσικός των νοῦς καὶ ὁ τόσος πρὸς τὴν πατρίδα ἔρως δὲν ἐξήρκεσαν νὰ τοὺς διδάξουν μέχρι τοῦδε τὰς ἀναγκαιοτέρας ἰδέας περὶ τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως.

Σήμερον πάλιν διαιρούμενοι καὶ ὑποδιαιρούμενοι εἰς διάφορα κόμματα, φατρίας, συμμορίας, ἢ ὅπως ἄλλως ὀνομάζομεν τὰς συνεννοήσεις μας, φιλονεικοῦμεν περὶ πολλῶν πραγμάτων τῆς ἐσωτερικῆς ἢ τῆς ἐξωτερικῆς ἡμῶν πολιτικῆς, περὶ τῶν ὁποίων πᾶσαν ἀμφιβολίαν καὶ ἔριδα θεωρῶ πρὸ πολλοῦ ἄγνοιαν, καὶ ἀσυγχώρητον ἀλογιστίαν ἢ ματαιοφροσύνην.

Ἐσωτερικῶς φιλονεικοῦμεν σήμερον περὶ Συντάγματος. Ἐὰν τὸ Σύνταγμα εἶναι ἐξασφάλισις τῆς ἐλευθερίας, τίς δὲν ἐννοεῖ πάντη περιττὴν τὴν φιλονεικίαν; ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, ὁ γεωγραφικὸς τοῦ τόπου σχηματισμός, ἡ θέσις, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ θρησκεία, αἱ μετὰ τῶν σοφῶν καὶ εὐνομουμένων ἐθνῶν σχέσεις, ἀποδεικνύουν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὁλόκληρον πλάσμα καὶ ὄργανον ἄριστον τῆς ἐλευθερίας. Ὁ μὴ παραδεχόμενος τὴν πρώτην καὶ θεμελιώδη ταύτην ἀλήθειαν δὲν ἐγνώρισε κατ' ἐμὲ οὔτε τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει, οὔτε τὸν ὁμογενῆ του καὶ ἑαυτόν· ἀγαπᾷ μόνον τὴν φιλονεικίαν, ὡς Ἕλλην καὶ αὐτός, φίλος μὲν τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ τῆς διαιρέσεως, ὥστινος φυσικῆς καὶ πολυχεύμονος πηγῆς τιμῶν, ἀπολαύσεων ἢ καὶ μαθήσεως· ἡ δὲ φιλόνεικος αὕτη καὶ διαιρετικὴ διάθεσις εἶναι ἐλάττωμα τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος, ὠφέλιμον ὅταν ἐνεργῇ ἐγκαίρως, βλαβερὸν ὅταν ἐνεργῇ ἀσκόπως καὶ ἀσόφως.

Ἡ φιλονεικία λοιπὸν δὲν εἶναι, οὔτε πρέπει νὰ γίνεται ποτέ, περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξασφαλίσεως. Ἄλλως ἴσοι ὄντες οἱ Ἕλληνες καὶ ὅμοιοι κατὰ τὸν χαρακτῆρα διαφέρουν μόνον κατὰ μάθησιν καὶ πεῖραν, ὅθεν καὶ δυσκόλως συννενοοῦνται.

Κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκοῦν ἡ παλαιὰ Ἑλλὰς ἐφθάρη, διότι αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Σπάρτη πολιτευόμεναι διαφόρως ἠγάπησαν μᾶλλον τὰς διαφοράς, ἢ τὰς συμφωνίας τῶν ἰδίων πολιτευμάτων, οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες ἀντέγραφον ἀκρίτως τὰ πολιτεύματα τῆς Σπάρτης τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἄκριτος ἀγάπη καὶ μίμησις εἶναι ἰδία ζώου καὶ πιθήκου, ὄχι λογικοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι τώρα πολὺ αἰσχρότερον εἰς τοὺς ἀγερώχους καὶ μεγαλαύχους Ἕλληνας νὰ πιθηκίζουν ἀνοήτως πρὸς τὰ πολιτεύματα τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας ἢ τῆς Τετραπλῆς;

Ἐλευθερία εἶναι Δικαιοσύνη, καὶ δίκαιον τὸ ἴσον, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης. Ἐνδέχεται μεταξὺ τῶν ζώων νὰ ὑπάρξῃ ποτὲ ἡ ἐλευθερία διὰ τῆς ἀνισότητος. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδίως τῶν Ἑλλήνων δὲν γνωρίζω οὔτε θέλω ἄλλην ἐλευθερίαν εἰμὴ τὴν ἰσονομίαν. Οὗτος εἶναι ὁ ἀληθής, ὁ ἄριστος ἐξασφαλιστικὸς τῆς ἐλευθερίας τρόπος· ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὕρωμεν, ὅταν θέλωμεν ν' ἀντιγράφωμεν τὴν Εὐρώπην; Εἰς τὴν Ἀγγλίαν; ἀλλ' οἱ Ἄγγλοι σήμερον ὀρθῶς καὶ φυσικῶς πράττοντες πολεμοῦν καὶ θέλουν νὰ καταστρέψουν τὴν βουλὴν τῶν λεγομένων εὐγενῶν. Εἰς τὴν Γαλλίαν; Αὐτὴ ἀντέγραψε τὴν Ἀγγλικὴν νομοθεσίαν. Εἰς ἄλλα ἔθνη; Αὐτὰ ἢ δὲν ἐσυντάχθησαν ἀκόμη ἐντελῶς, ἢ ἀντιγράφουν τοὺς Ἀγγλογάλλους. Τὸ Βρετανικὸν ἔθνος ἔχαμε τότε,

ὅσον ἠδυνήθη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας του· εἶχε τοὺς εὐγενεῖς· οὗτοι πρῶτοι ἐπολέμησαν τοὺς ἡγεμόνας των καὶ συνελευθέρωσαν τοὺς συνδούλους ἀποταμιεύσαντες εἰς ἑαυτοὺς μέρος τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας. Τὸ μέρος τοῦτο ὡς καταδυναστικὸν τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς των Κυβερνήσεως θέλει σήμερον ὁ λαὸς νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ, ὡς προείπομεν, καὶ νὰ τὸ διαλύσῃ πρὸς ὄφελος τῆς Βρετανικῆς ἐλευθερίας. Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, τὰ πολλὰ τῶν ἐθνῶν ἀκολουθοῦν ὡς νόμον τὸ παράδειγμα. Μέχρι σήμερον τὰ ἔθνη δὲν ἐγνώρισαν Σύνταγμα χωρὶς βουλὴν εὐγενῶν, διότι τὸ παράδειγμα τῆς Ἀγγλίας ἐπεκράτησε τόσον, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ καινοτόμος Γαλλία ἐτροποποίησεν, ἀλλὰ δὲν κατέστρεψε τὴν ἰδικήν της ἀριστοκρατικὴν βουλήν. Χρειάζεται, λέγουν, μεταξὺ λαοῦ καὶ βασιλέως μεσαῖόν τι σῶμα, οἱ σύνδεσμοι τῶν ἄκρων. Τοῦτο εἶναι σόφισμα τῶν λεγομένων εἰς τὰ ἔθνη ἀρίστων, τὸ ὁποῖον ἀπέφυγαν μόλις καὶ μετὰ βίας ἔθνη τινὰ μικρότερα ἢ ἀδυνατότερα παρὰ τοὺς Ἀγγλογάλλους, εἰσέτι μὴ συνταχθέντα καλῶς. Αὐτὸ τὸ σόφισμα, ἐπιτήδειον ν' ἀπατήσῃ καὶ Μονάρχας καὶ Λαούς, εἶναι εὐδιάλυτον. Αν ἡ Βασιλεία ἦναι ἀναγκαία εἰς τὰ Ἔθνη, ὅσα μάλιστα ἔχουν δημοκρατικὰς καὶ ταραχώδεις ἕξεις, συμφέρει νὰ μὴν ὑπάχῃ καμμία κλίμαξ πρὸς τὸν θρόνον. Ἰσονομία κατὰ φυσικὸν λόγον δὲν ὑπάρχει οὔτε φυλάττεται καλῶς, εἰμὴ ὅπου ὁ νόμος ἢ ἕνας ἄνθρωπος, μόνος ἀνίσως διατηρῇ μεταξὺ τῶν ἄλλων πάντων ἰσότητα πρὸς ἀλλήλους. Ὁ Βασιλεὺς τότε εἶναι ὡς ἄλλος νόμος ἢ στήριγμα τοῦ νόμου, ἀναχαιτίζων πᾶσαν πρὸς τὴν ἀνισότητα ὁρμὴν τῶν ὑπηκόων. Ἡ μεσαία βουλὴ (ἂς λέγουν ὅτι θέλουν τὰ ἐναντία οἱ ἄριστοι ἐκ σοφιστικῆς θεωρίας) ποτὲ δὲν μένει πραγματικῶς ἰσοδύναμος πρὸς τὰ ἄκρα, ὥστε νὰ ἐκπληρῇ καλῶς τὸν σκοπὸν τῆς συστάσεώς του, ἀλλ' ἢ ἄρχει ἀμφοτέρων τῶν ἄκρων, ὡς ἦτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἕως χθές, ἢ ἄρχεται ὑπὸ τῶν ἄκρων, καθὼς εἶναι σήμερον εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ μεσαία βουλή, φίλοι Ἕλληνες! εἶναι σφῆνα φθορᾶς μεταξὺ Θρόνου καὶ λαοῦ, διαιροῦσα καὶ ταράττουσα κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ ἰδιωφελῶς τὰ μόνα φυσικὰ ταῦτα καὶ σταθερὰ τοῦ πολιτεύματος στοιχεῖα. Ὁ θρόνος παύει τὴν πρὸς τὸ ἄνισον ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, ὡς προείπομεν, καὶ διὰ τοῦτο κυρίως εἶναι ἀναγκαῖος, ὠφέλιμος καὶ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς λαούς. Ὁ δὲ λαὸς ἑτέρωθεν τότε συντηρεῖ καὶ ὑπερασπίζεται καλῶς τὸν θρόνον, ὅταν δὲν ἀναβαίνῃ πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς ἀνισότητος.

Περὶ δὲ τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς ἔχω πολλὰ νὰ προσθέσω. Γ' ἀφίνω εἰς ἄλλον καιρόν, καὶ σημειόνω μόνον, ὅτι καμμιᾶς δυνάμεως οὔτε τὴν ἐξαιρετικὴν φιλίαν θέλομεν, οὔτε τὴν ἔχθραν φοβούμεθα. Χρειαζόμεθα μόνον τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν Δυνάμεων, ὅλων τῶν ἐθνῶν, καὶ τοῦτο θέλει ἔχει αἰωνίως ἡ Ἑλλάς, ἐνόσῳ φροντίζει περὶ τῶν ἰδίων συμφερόντων, θεωροῦσα ὅλον τὸν κόσμον ὡς οὔτε ἐτέρα οὔ αμις γενναίως καὶ ἀμερολήπτως.

Λ.

Κύριε Συντάκτα τοῦ Αἰῶνος.

Εἰς ἓν τῶν τελευταίων φύλλων τῆς ἀξιοτίμου Ἐφημερίδος Σας ἀνεγνώσαμεν μὲ λύπην μας διατριβήν τινα, ἀφορῶσαν τὴν διαγωγὴν τοῦ Εἰσαγγελέως Μεσολογγίου, ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεώς τινος τῶν αὐτόθι Ἐφετῶν, ἐκδοθείσης ὑπὲρ ἀλλοδαποῦ τινος καὶ κατὰ τῶν πλουσίων Κυρίων Εὐθυμιδῶν, σχετικῶν τοῦ Κ. Εἰσαγγελέως.

Αν τῳόντι ὑπῆρξε τοιαύτη ἡ διαγωγὴ τοῦ Κ. Εἰσαγγελέως Μεσολογγίου ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κατὰ τῶν φίλων του ἀποφάσεως, ὁποία θέλει εἶσθαι ἆρά γε ἡ διαγωγή του ὡς πρὸς τὰς ἐνώπιον τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖ Δικαστηρίου ἐκκρεμεῖς δίκας τοῦ συμπολίτου μας Δ. Τσάτσου καὶ Α. Βαλτινοῦ κατὰ τοῦ νέου θείου του Κ. Κώστα Μπότζαρη; ὁποία θέλει εἶσθαι ἡ θέσις εἰς ἣν θὰ εὑρεθῇ ὁ Κ. οὗτος Εἰσαγγελεύς, ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, μὲ τὰς ὁποίας συνέδεσεν ἤδη ἐκτεταμένας σχέσεις; ὁποίας καταδρομὰς δὲν πρέπει νὰ ὑποπτεύωνται οἱ μὴ λαβόντες τὴν τύχην νὰ ἦναι φίλοι καὶ ὀπαδοὶ τῶν φρονημάτων τῶν νέων συγγενῶν του, ἂν ὄχι ἀπὸ τὸν ἴδιον Εἰσαγγελέα, ἀπ' ἄλλους τοὐλάχιστον ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους, ὑπαγμένους εἰς αὐτόν; Ἀφίνομεν τὸ κοινὸν καὶ αὐτὴν τὴν Γραμματείαν εἰς ἣν ὑπάγεται ὁ Κ. Εἰσαγγελεύς, περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται λόγος, νὰ κρίνωσι περὶ τούτων· ὁ δὲ Κ. Εἰσαγγελεὺς ἐλπίζομεν, ὅτι θέλει σκεφθῇ περὶ τῆς ὁποίας θέλει εὑρεθῇ καὶ ἄνευ, προϊόντος τοῦ χρόνου, θέσεως, ὡς πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιτετραμμένων εἰς αὐτὸν ὑψ. χρεῶν, καὶ θέλει προλάβει, ὡς καὶ ἄλλοι Εἰσαγγελεῖς ἔπραξαν εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, νὰ ζητήσῃ τὴν μετάθεσίν του.

Ἐν Οἰχαλίᾳ τὴν 30 8βρίου 1838.

Τ.

Ἀριθ. 683.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.
Ὁ Δήμαρχος Ἀλυζίας (τῆς Ἀκαρνανίας)
Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Ἐφημερίδος
ὁ Αἰών.

Διευθύνοντες ἐσωκλείστως ἀντίγραφον τῆς 21 πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀλυζίας, σᾶς παρακαλοῦμεν, Κύριε Συντάκτα! νὰ καταχωρίσητε αὐτὴν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς ἀξιεπαίνου Ἐφημερίδος σας.

Ἐν Μοναστηρακίῳ (Βονίτσης,) τὴν 1 9βρίου 1838.

Ὁ Δήμαρχος.
Α. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗΣ.

ΠΡΑΞΙΣ 21.
ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΑΛΥΖΙΑΣ ΤΗΣ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ.

Συγκείμενον ἀπὸ τὸν Πρόεδρον Κ. Σπῦρον Λεπενόν, τὰ μέλη Δημήτριον Φοῦνταν, Χρῆστον Ψωῤῥοῦλαν, Ἀθανάσιον Τσιμπουκᾶν, Μήνιον Φερεντῖνον καὶ τὸν Πρωτοκολλιστὴν Νῖκον Φραγκάκην, συνελθὸν σήμερον τὴν 30 8βρίου 1838 εἰς συνεδρίασιν, λόγος ἐγένετο περὶ τῆς μὴ διαβάσεως τῆς Α. Μ. τοῦ Πολυποθήτου ἡμῶν Βασιλέως μετὰ τῆς Σεβαστῆς ἡμῶν Βασιλίσσης διὰ τὴν Ἀκαρνανίαν, μολονότι καὶ ἀνυπομόνως περιεμένετο ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Λαοῦ του.

Ἀποφασίζει παμψηφεί·

Α΄ Ν' ἀποδοθῇ ἡ ἐκ μέρους, τοῦ ὁποίου ἀντιπροσωπεύει Δημοτικοῦ λαοῦ, διὰ τῆς παρούσης πράξεώς του, πλήρης εὐχαρίστησις καὶ ἀφοσίωσις εἰς τὸν Υ. Β. Θρόνον του μὲ τὸν ἀνευφημισμόν· Ζήτω ὁ Παμπόθητος Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων!!! Ζήτω ἡ Χαριτόβρυτος Βασίλισσά μας!!!

Β΄ Νὰ παρακληθῇ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς μας νὰ μὴν ἀφήσῃ παραπονεμένον καὶ τοῦτον τὸν Δῆμον, ὅταν εὐχαρεστηθῇ ν' ἀπεράσῃ εἰς ἄλλην περίστασιν καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν.

Ἀντίγραφον τῆς παρούσης πράξεως νὰ προσφερθῇ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα μας ἐπιμελείᾳ τοῦ Προέδρου, διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ, καὶ καταχωρισθῇ εἰς μίαν τῶν περιοδικῶν Ἐφημερίδων.

Ἐγένετο ἐν Μοναστηρακίῳ (Βονίτσης) τὴν 30 8βρίου 1838.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον.

Σπῦρος Λεπενός Πρόεδρος, Δημήτριος Φοῦντας, Χρῆστος Ψωῤῥοῦλας, Ἀθανάσιος, Τσιμπουκᾶς, Μήνιος Φερεντῖνος.

Ὁ Πρωτοκολλιστὴς
ΝΙΚΟΣ ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ.

Κύριε Συντάκτα τοῦ Αἰῶνος!

Ἕνας ἄνθρωπος κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Τ, προσβάλλει εἰς τὸ 10 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος Σας τὸν Ταμίαν τῆς Ἀχαΐας. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἠμπορεῖ νὰ γράφῃ, ὅπου καὶ ὅπως εὑρίσκεται, χωρὶς νὰ φροντίζῃ τί γράφει. Ἐγέμισεν ὁλόκληρον στήλην τοῦ Αἰῶνος, διὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὸ Κοινόν, ὅτι ὁ Ταμίας τῆς Ἀχαΐας δὲν δίδει σφραγιστὸν χάρτην ἐπὶ τῇ ὠφελείᾳ τῆς προμηθείας τῶν 10 τοῖς 0/0· ὅτι ἔχει προκήρυξιν διορίζουσαν τὰς ὥρας, καθ' ἃς εἶναι ἀνοικτὸν τὸ Γραφεῖόν του, καὶ ὅτι καταδιώκει τοὺς ἐγγυητὰς τῶν καθυστερούντων. Ὁ Ταμίας τῆς Ἀχαΐας δὲν δίδει σφραγιστὸν χάρτην ἐπὶ προμηθείᾳ· ἀλλὰ εἰς ποίους; ἀποκρινόμεθα, εἰς τοὺς δικηγόρους, διότι ὁ νόμος δὲν τὸ ἐπιτρέπει. Ὀφείλοντες δὲ νὰ ἀποδώσωμεν δικαιοσύνην εἰς τοὺς Δικηγόρους, λέγομεν, ὅτι εἰς ἕνα Δικηγόρον δὲν δίδει, διότι αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ζητεῖ ἐπὶ προμηθείᾳ χάρτην, ἐπειδὴ αὐτὸς καὶ μόνος ἀγαπᾷ τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐμπορείας καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ. Ὁ Ταμίας τῆς Ἀχαΐας καταδιώκει τοὺς ἐγγυητὰς τῶν καθυστερούντων. Ἀλλὰ διατί ὁ Τ. νὰ ἐγγυηθῇ ὑπὲρ ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, οἵτινες εἶναι ἀνίκανοι πρὸς ἔκτισιν τοῦ χρέους των; Ἔπρεπεν ὁ Ταμίας τῆς Ἀχαΐας νὰ μὴ τὸν καταδιώξῃ ποτέ, δι' ὅσα καθυστερεῖ πρὸς τὸ δημόσιον, διὰ νὰ ἦναι τότε καλὸς καὶ ἀξιόλογος. Ὁ Ταμίας τῆς Ἀχαΐας ἔχει προκήρυξιν διορίζουσαν τὰς ὥρας, καθ' ἃς ἐργάζεται. Ὑπάρχει νόμος, καθ' ὃν ὅλαι αἱ Ἀρχαὶ ὀφείλουν νὰ ἔχουν τὰ γραφεῖα των κατὰ προσδιωρισμένας ὥρας ἀνοικτά. Ἤθελεν ὁ Τ, ὥστε ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου νὰ ἦναι κατὰ τὴν διάθεσίν του, καὶ ὁ Ταμίας τῆς Ἀχαΐας νὰ ἦναι ὁ ἄνθρωπος τῆς θελήσεώς του, ἀφοῦ δὲν φροντίζῃ νὰ παρουσιάζῃ ἐγκαίρως τὰ ἔγγραφά του διὰ νὰ γίνεται ἡ κατὰ Νόμον ἐπισήμανσις; Τί τὸν πταίει ὁ Ταμίας τῆς Ἀχαΐας; Ἀναμφιβόλως ὁ δημόσιος αὐτὸς ὑπάλληλος δὲν εἶναι δυνατόν, ὥστε ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ νὰ κάμνῃ τὰ πάντα καὶ εἰς τὰς αὐτὰς στιγμάς, καθ' ἃς τὸν παρουσιάζονται. Ἔχει ἀρκετὴν σύνεσιν νὰ ἐργάζεται τακτικά, καὶ νὰ ἐργάζεται περισσότερον ἀπὸ πάντα ἄλλον ὑπάλληλον καὶ διὰ τῆς ἐγνωσμένης δραστηριότητός του νὰ εὐχαριστῇ πάντας. Ὡς ἐν παρόδῳ δὲ παρατηροῦμεν εἰς τὸν Τ, ὅτι δὲν εἶναι ἀληθὲς πῶς διελύθησαν πολλάκις συνεδριάσεις, διότι ὁ Ταμίας δὲν ἠθέλησε νὰ σφραγίσῃ ἔγγραφα, ἐπειδὴ πώποτε τὸ τοιοῦτον δὲν ἠκολούθησε καὶ ἐπικαλούμεθα τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν τῶν ἐν Πάτραις Δικαστηρίων.

Ὁ Τ. ζητεῖ νὰ καταπλήξῃ τὸν Κόσμον, καὶ ἀναφέρει εἰς τὴν διατριβήν του Νόμους, καθήκοντα, καὶ μὲ ταῦτα θέλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Ταμίας τῆς Ἀχαΐας δὲν ἐκπληροῖ προσηκόντως τὰ καθήκοντά του. Ἡ διατριβὴ τοῦ Κ. Τ. εἶναι πανομοιόμορφον τῶν κατὰ τοῦ Ταμία τῆς Ἀχαΐας γενομένων ἀνεπιτηδείως παρά τινος πονηρᾶς ἀρχῆς διαβολῶν. Ὁ Ταμίας τῆς Ἀχαΐας ὅμως δὲν εὔχεται ἄλλο τι, εἰμὴ ἡ διαγωγή του νὰ ἦναι ἀπάρεσκος εἰς μόνους τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους, ἤτοι εἰς τὴν πρὸ πολλοῦ διαβαλόντα αὐτόν, καὶ τὸν Κύριον Τ.

Ἐκ Πατρῶν τῇ 2 9βρίου, 1838.

Ω.

Ὁ ΚΩΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΚΑΙ Ἡ ΠΝΥΞ.

Κατὰ τὴν 7 τοῦ 8βρίου ὁ Στρατηγὸς Θ. Κωλοκοτρώνης, Σύμβουλος ἐν ἐνεργείᾳ, ἐπισκεφθεὶς τὸ Ἑλληνικὸν Γυμνάσιον τῆς Καθέδρας, ἠκροάσθη μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν τὸν πεπαιδευμένον Γυμνασιάρχην Κ. Γεννάδιον παραδίδοντα. Ἐνθουσιασθεὶς καὶ

(ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.)

kolokotronis-archive.org

ἀπὸ τὴν παράδοσιν καὶ ἀπὸ τὴν θέαν τοσούτων Μαθητῶν, εἶπε πρὸς τὸν Κ. Γεννάδιον, τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ, εἰ δυνατόν, καὶ ὁ ἴδιος πρὸς τοὺς νέους Μαθητάς. Τὴν πρότασίν του αὐτὴν ἀπεδέχθη ὁ Κ. Γυμνασιάρχης μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν, καὶ προσδιώρισε τὴν 10 ὥραν τῆς ἐπιούσης, ὡς ἡμέρας ἑορτασίμου. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν καὶ ἡ στενότης τοῦ Γυμνασίου παρεκίνησε τοὺς Διδασκάλους νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν Πνῦκα, ὡς μέρος εὐρύχωρον καὶ μεμακρυσμένον ὁπωσοῦν.

Τὴν ἐπαύριον δύω ἀπεσταλμένοι Μαθηταὶ ἐπροσκάλεσαν ἀπὸ τῆς οἰκίας του τὸν Στρατηγὸν Κωλοκοτρώνην εἰς τὴν Πνῦκα. Οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν ἠγνόουν μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς τὴν περίστασιν ταύτην. Ἅμα ἡ φήμη διεδόθη, συνέῤῥευσε πλῆθος διαφόρων ἐπαγγελμάτων καὶ τάξεων ἄνθρωποι. Ὁ δὲ Στρατηγὸς Κωλοκοτρώνης, περιτριγυρισμένος καὶ ἀπὸ τοὺς Μαθητὰς καὶ ἀπὸ τούτους ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Πνυκός, ὡμίλησε τὸν ἀκόλουθον λόγον, τοῦ ὁποίου ἐγγυώμεθα τὸ ἀκριβές, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ ἐνθυμηθῶμεν

«Παιδιά μου!

«Εἰς τὸν τόπον τοῦτον ὁποῦ ἐγὼ πατῶ σήμερον, ἐπατοῦσαν καὶ ἐδημηγοροῦσαν τὸν παλαιὸν καιρὸν ἄνδρες σοφοὶ καὶ ἄνδρες, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ συγκριθῶ, καὶ οὔτε νὰ φθάσω τὰ ἴχνη των. Ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς ἰδῶ, παιδιά μου! εἰς τὴν μεγάλην δόξαν τῶν προπατόρων μας, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅσα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀγῶνος μας καὶ πρὸ αὐτοῦ καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ἐπαρατήρησα, καὶ ἀπ' αὐτὰ νὰ κάμωμεν συμπερασμοὺς καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σας, μολονότι ὁ Θεὸς μόνος ἠξεύρει τὰ μέλλοντα. Καὶ διὰ τοὺς παλαιοὺς Ἕλληνας ὁποίας γνώσεις εἶχαν καὶ ποίαν δόξαν καὶ τιμὴν ἔχαιρον κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη τοῦ καιροῦ των, ὁποίους ἥρωας, στρατηγούς, πολιτικοὺς εἶχαν, διὰ ταῦτα σᾶς λέγουν καθ' ἡμέραν οἱ διδάσκαλοί σας καὶ οἱ πεπαιδευμένοι μας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀρκετός. Σᾶς λέγω μόνον, πῶς ἦτον σοφοί, καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἐπῆραν καὶ ἐδανείσθησαν τὰ ἄλλα ἔθνη τὴν σοφίαν των. Θὰ σᾶς εἰπῶ μόνον ὀλίγα τινά, καθ' ὅσον ἠξεύρω διὰ τὴν Θρησκείαν των.

Εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν, ἐκατοικοῦσαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἡμεῖς καταγόμεθα καὶ ἐλάβαμεν τὸ ὄνομα τοῦτο. Αὐτοὶ ἐδιέφεραν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν θρησκείαν, διότι ἐπροσκυνοῦσαν τὰς πέτρας καὶ τὰ ξύλα. Ἀφοῦ ὕστερα ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Χριστός, οἱ λαοὶ ὅλοι ἐπίστευσαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του, καὶ ἔπαυσαν νὰ λατρεύουν τὰ εἴδωλα.

Δὲν ἐπῆρε μαζῆ του οὔτε σοφούς, οὔτε προκομμένους, ἀλλ' ἁπλοὺς ἀνθρώπους χωρικοὺς καὶ ψαράδες, καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔμαθαν ὅλαις ταῖς γλώσσαις τοῦ κόσμου· οἱ ὁποῖοι μ' ὅλον ὅτι, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαιναν, εὕρισκαν ἐναντιότητες, καὶ οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ τύραννοι τοὺς κατέτρεχαν, δὲν ἠμπόρεσε κανένας νὰ τοὺς κάμῃ τίποτα. Αὐτοὶ ἐστερέωσαν τὴν πίστιν. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, οἱ πρόγονοί μας, ἔπεσαν εἰς τὴν διχόνοιαν καὶ ἐτρώγοντο μεταξύ των, καὶ ἔτζι ἔλαβον καιρὸν πρῶτα οἱ Ῥωμαῖοι, ἔπειτα ἄλλοι βάρβαροι, καὶ τοὺς ἐκυρίευσαν καὶ τοὺς ὑπόταξαν. Ὕστερα ἦλθαν καὶ οἱ Μουσουλμάνοι, καὶ ἔκαμαν ὅ,τι ἠμποροῦσαν, διὰ νὰ ἀλλάξῃ ὁ λαὸς τὴν πίστιν του. Ἔκοψαν γλώσσαις, πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσουν· Τὸν ἕναν ἔκοπταν, ὁ ἄλλος τὸν σταυρόν του ἔκαμε. Σὰν εἶδε τοῦτο ὁ Σουλτάνος, διώρισεν ἕνα Βιτσερὲ (Ἀντιβασιλέα) ἕνα Πατριάρχην καὶ τοῦ ἔδοσε τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸς καὶ ὁ λοιπὸς Κλῆρος ἔκαμαν ὅ,τι τοὺς ἔλεγεν ὁ Σουλτάνος. Ὕστερον ἔγιναν οἱ Κοτζαμπασίδες (Προεστοὶ) εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἡ τρίτη τάξις, οἱ ἔμποροι, καὶ οἱ Προκομμένοι, τὸ καλήτερον μέρος τῶν πολιτῶν, μὴν ὑποφέροντες τὸν ζυγόν, ἔφευγαν, καὶ οἱ γραμματισμένοι ἐπῆραν τὰ βιβλία καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα των· καὶ ἔτζι ἔμεινεν ὁ λαός, ὅστις στερημένος ἀπὸ τὰ μέσα τῆς προκοπῆς ἐκατήντησεν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, καὶ αὐτὴ αὔξανε καθ' ἡμέραν χειρότερα· διότι, ἂν εὑρίσκετο μεταξὺ τοῦ λαοῦ κανεὶς μὲ ὀλίγην μάθησιν, τὸν ἐλάμβανεν ὁ Κλῆρος, ὅστις ἔχαιρε προνόμοια, ἢ ἐσύρετο ἀπὸ τὸν ἔμπορον τῆς Εὐρώπης ὡς βοηθός του, ἢ ἐγίνετο γραμματικὸς τοῦ Προεστοῦ. Καὶ μερικοὶ μὴν ὑποφέροντες τὴν τυραννίαν τοῦ Τούρκου, καὶ βλέποντες ταῖς δόξαις καὶ τὰς ἡδονάς, ὁποῦ ἀπελάμβαναν αὐτοί, ἄφιναν τὴν πίστιν τους καὶ ἐγίνοντο Μουσουλμάνοι. Καὶ τοιουτοτρόπως κάθε ἡμέραν ὁ λαὸς ἐλύγνευε καὶ ἐπτώχυνεν. Εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην κατάστασιν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς φυγάδας γραμματισμένους ἐμετάφραζαν καὶ ἔστελναν εἰς τὴν Ἑλλάδα Βιβλία· καὶ εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ χρεωστοῦμεν εὐγνωμοσύνην, διότι εὐθὺς ὁποῦ κανένας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν λαὸν ἐμάνθανε τὰ κοινὰ γράμματα, ἐδιάβαζεν αὐτὰ τὰ βιβλία, καὶ ἔβλεπε ποίους εἴχαμε προγόνους, τί ἔκαμεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀριστείδης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ παλαιοί μας, καὶ ἐβλέπαμεν καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρισκόμεθα τότε. Ὅθεν μᾶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ τοὺς μιμηθῶμεν, καὶ νὰ γείνωμεν εὐτυχέστεροι, καὶ ἔτζι ἔγινε καὶ ἐπροώδευσεν ἡ Ἑταιρία. Ὅταν ἀποφασίσαμεν νὰ κάμωμεν τὴν Ἐπανάστασιν, δὲν ἐσυλλογισθήκαμεν, οὔτε πόσοι εἴμεθα, οὔτε πῶς δὲν ἔχομεν ἄρματα, οὔτε ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐβαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις, οὔτε κανένας φρόνιμος μᾶς εἶπε ποῦ πᾶτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιταροκάραβα Βασέλα· ἀλλ' ὡς μία βροχὴ ἔπεσεν εἰς ὅλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ ὅλοι, καὶ οἱ Κληρικοί, καὶ οἱ Προεστοί, καὶ οἱ Καπεταναῖοι, καὶ οἱ Πεπαιδευμένοι, καὶ οἱ Ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι ὅλοι ἐσυμφωνήσαμεν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπόν, καὶ ἐκάμαμεν τὴν Ἐπανάστασιν.

Εἰς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς ἐπαναστάσεως εἴχαμε μεγάλην ὁμόνοιαν, καὶ ὅλοι ἐτρέχαμε σύμφωνοι· ὁ ἕνας ἐπήγαινεν εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ἀδελφός του ἔφερνε ξύλα, ἡ γυναῖκά του ἐζύμωνε, τὸ παιδί του ἐκουβαλοῦσε ψωμὶ καὶ μπαρουτόβολον εἰς τὸ στρατόπεδον· καί, ἂν αὐτὴ ἡ ὁμόνοια ἐβαστοῦσεν ἀκόμη δύω χρόνους, ἠθέλαμεν κυριεύσει καὶ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἴσως ἐφθάναμεν καὶ ἕως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τόσον τρομάξαμεν τοὺς Τούρκους, ὅπου ἤκουαν Ἕλληνα καὶ ἔφευγαν χίλια μίλια μακρά· ἑκατὸν Ἕλληνες ἐβγάζαν πέντε χιλιάδας ἐμπρός, καὶ ἕνα καράβι, μίαν ἀρμάδα. Ἀλλὰ δὲν ἐβάσταξεν· ἦλθαν μερικοὶ καὶ ἠθέλησαν νὰ γένουν μπαρμπέριδες εἰς τοῦ κασίδη τὸ κεφάλι· μᾶς πονοῦσε τὸ μπαρμπέρισμά τους· μὰ τί νὰ κάμωμεν; εἴχαμεν καὶ αὐτουνῶν τὴν ἀνάγκην· Ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ διχόνοια, καὶ ἐχάθη ἡ πρώτη προθυμία καὶ ὁμόνοια· καί, ὅταν ἔλεγες τὸν Κώσα νὰ δώσῃ χρήματα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἔθνους, ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον, τοῦτος ἐπρόβαλε τὸν Γιάννη· καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον κανεὶς δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ συνδράμῃ, οὔτε νὰ πολεμήσῃ. Καὶ τοῦτο ἐγίνετο, ἐπειδὴ δὲν εἴχαμε ἕναν ἀρχηγὸν καὶ μίαν κεφαλήν.

Ἀλλὰ ἕνας ἔμπαινε Πρόεδρος ἕξη μῆνες, ἐσηκόνετο ὁ ἄλλος καὶ τὸν ἔῤῥιπτε, καὶ ἐκάθετο αὐτὸς ἄλλους τόσους· καὶ ἔτζι ὁ ἕνας ἤθελε τοῦτο, καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἄλλον. Ἴσως ὅλοι ἠθέλαμε τὸ καλό, πλὴν καθένας κατὰ τὴν γνώμην του. Ὅταν προστάζουνε πολλοί, ποτὲ τὸ σπῆτι δὲν κτίζεται, οὔτε τελειόνει. Ὁ ἕνας λέγει, ὅτι ἡ πόρτα πρέπει νὰ βλέπῃ εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, ὁ ἄλλος, εἰς τὸ ἀντικρυνόν, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸν βοῤῥέαν, σὰν νὰ ἦτον τὸ σπῆτι εἰς τὸν ἀραμπᾶ, καὶ νὰ γυρίζῃ, καθὼς λέγει ὁ καθένας. Μὲ τοῦτον τὸν τρόπον δὲν κτίζεται ποτὲ τὸ σπῆτι, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναι ἕνας ἀρχιτέκτων, ὁποῦ νὰ προστάζῃ, πῶς θὰ γένῃ. Παρομοίως καὶ ἡμεῖς ἐχρειαζόμεθα ἕναν Ἀρχηγὸν καὶ ἕναν ἀρχιτέκτονα, ὅστις νὰ προστάζῃ, καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ὑπακούουν καὶ νὰ ἀκολουθοῦν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἴμεθα εἰς τέτοιαν κατάστασιν, ἐξ αἰτίας τῆς διχονοίας, μᾶς ἔπεσεν ἡ Τουρκιὰ ἐπάνω μας καὶ κοντέψαμε νὰ χαθοῦμεν· καὶ εἰς τοὺς στερνοὺς ἑπτὰ χρόνους δὲν κατορθώσαμε μεγάλα πράγματα. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἔρχεται ὁ Βασιλεύς, τὰ πράγματα ἡσυχάζουν, καὶ τὸ ἐμπόριον, καὶ ἡ γεωργία, καὶ αἱ τέχναι ἀρχίζουν νὰ προοδεύουν, καὶ μάλιστα ἡ παιδεία. Αὐτὴ ἡ μάθησις θὰ μᾶς αὐξήσει καὶ θὰ μᾶς εὐτυχήσει· ἀλλά, διὰ νὰ αὐξήσωμεν, χρειάζεται καὶ ἡ στερέωσις τῆς πολιτείας μας, ἡ ὁποία γίνεται μὲ τὴν καλλιέργειαν καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Θρόνου. Ὁ Βασιλέας μας εἶναι νέος, καὶ συμμορφώνεται μὲ τὸν τόπον μας· δὲν εἶναι προσωρινός, ἀλλ' ἡ βασιλεία του εἶναι διαδοχική, καὶ θὰ περάσῃ εἰς τὰ παιδία τῶν παιδιῶν του, καὶ μὲ αὐτὸν καὶ σᾶς καὶ τὰ παιδιά σας θὰ ζήσετε. Πρέπει νὰ φυλάξετε τὴν Πίστιν σας, καὶ νὰ τὴν στερεώσετε, διότι, ὅταν ἐπιάσαμεν τὰ ἄρματα, εἴπαμεν πρῶτα ὑπὲρ Πίστεως καὶ ἔπειτα ὑπὲρ Πατρίδος. Ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἔχουν καὶ φυλάττουν μίαν Θρησκείαν. Καὶ αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι κατατρέχοντο καὶ μισοῦντο καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, μένουν σταθεροὶ εἰς τὴν πίστιν τους. Νὰ μὴν ἔχετε πολυτέλεια, νὰ μὴν πηγαίνετε εἰς τοὺς καφφενέδες καὶ εἰς τὰ μπιλιάρδα· νὰ δοθῆτε εἰς τὰς σπουδάς σας, καὶ καλήτερα νὰ κοπιάσετε ὀλίγον δύω καὶ τρεῖς χρόνους, καὶ νὰ ζήσετε ἐλεύθεροι εἰς τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς σας, παρὰ νὰ περάσετε τεσσάρους πέντε χρόνους τὴν νεότητά σας, καὶ νὰ μείνετε ἀγράμματοι, νὰ σκλαβωθῆτε εἰς τὰ γεράματά σας. Νὰ ἀκούετε τὰς συμβουλὰς τῶν διδασκάλων καὶ γεροντοτέρων, καί, κατὰ τὴν παροιμίαν μύρια ἤξευρε καὶ χίλια μάθενε. Ἡ προκοπή σας καὶ ἡ μάθησίς σας νὰ μὴν γείνῃ σκεπάρνι μόνον διὰ τὸ ἄτομόν σας, ἀλλὰ νὰ κοιτάζῃ τὸ καλὸν τῆς Κοινότητος, καὶ μέσα εἰς τὸ καλὸ αὐτὸ εὑρίσκεται καὶ τὸ δικόν σας. Ἐγώ, Παιδιά μου! κατὰ κακήν μου τύχην, ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων ἔμεινα ἀγράμματος, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ζητῶ συγχώρησιν, διότι δὲν ὁμιλῶ, καθὼς οἱ Διδάσκαλοί σας. Σᾶς εἶπα, ὅσα ὁ ἴδιος εἶδα, ἤκουσα καὶ ἐγνώρισα, διὰ νὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ τὰ ἀπερασμένα καὶ ἀπὸ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς διχονοίας, τὴν ὁποίαν νὰ ἀποστρέφεσθε καὶ νὰ ἔχετε ὁμόνοιαν. Ἐμᾶς μὴ μᾶς τηρᾶτε πλέον· τὸ ἔργον μας καὶ ὁ καιρός μας ἐπέρασε· καὶ αἱ ἡμέραι τῆς γενεᾶς, ἡ ὁποία σᾶς ἄνοιξε τὸν δρόμον, θέλει μετ' ὀλίγον περάσει τὴν ἡμέραν τῆς ζωῆς μας, θέλει διαδεχθῇ ἡ νύκτα τοῦ θανάτου μας, καθὼς τὴν ἡμέραν τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων θέλει διαδεχθῇ ἡ νύκτα καὶ ἡ αὐρινὴ ἡμέρα. Εἰς ἐσᾶς μένει νὰ ἰσάσετε καὶ νὰ στολίσετε τὸν τόπον, ὁποῦ ἡμεῖς ἐλευθερώσαμε· καί, διὰ νὰ γείνῃ τοῦτο, πρέπει νὰ ἔχετε ὡς θεμέλια τῆς πολιτείας τὴν ὁμόνοιαν, τὴν Θρησκείαν, τὴν καλλιέργειαν τοῦ Θρόνου καὶ τὴν φρόνιμον ἐλευθερίαν.

Τελειόνω τὸν λόγον μου·

Ζήτω ὁ Βασιλεύς μας ΟΘΩΝ! Ζήτω οἱ Σοφοὶ οἱ Διδάσκαλοι! Ζήτω ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία!

Οἱ υἱοὶ τοῦ ἐνδόξου τραγικοῦ Σοφοκλέους ἐκατηγόρησαν τὸν πατέρα των εἰς τὰ γηρατεῖά του, ὅτι εἶναι τρελός· αὐτὸς δὲ παρασταθεὶς εἰς τὸ κριτήριον δὲν ἔκαμεν ἄλλην ἀπολογίαν, παρὰ μόνον ἐπαρουσίασεν εἰς τοὺς κριτὰς μίαν Τραγῳδίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἐκείνας τὰς ἡμέρας. Τότε οἱ Κριταί, ἀναγνώσαντες αὐτήν, ἐθαύμασαν· καὶ τὸν μὲν Σοφοκλέα ἐδικαίωσαν, τοὺς δὲ κατηγόρους του κατεδίκασαν ὡς κακοὺς καὶ τρελούς.

Τὸ Κοινὸν τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὸν ἀνωτέρω ἁπλούστατον λόγον τοῦ γέροντος Κωλοκοτρώνη, ἂς ἐπιφέρῃ τὴν κρίσιν του καὶ πρὸς τὸν ἐλεεινὸν Συντάκτην τῆς Ἀθηνᾶς.

Γ. Ο. Π.

Καὶ οἱ Πολιτικοὶ Νόμοι ἐπιβάλλουσιν εἰς τοὺς προδίδοντας τὴν ἐχεμυθείαν δημοσίους ὑπαλλήλους ποινήν· καὶ οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ αὐτοὶ τύποι αὐστηρῶς ἀπαγορεύουσι τὸ νὰ ἐκφέρῃ καὶ διακοινώσῃ τις, ὅ, τι παρ' ἄλλου φίλου του μυστήριον ἤθελε πρὸς αὐτὸν ἐμπιστευθῇ δι' ἐξομολογήσεως. Ἀλλ' ὁ Εἰσαγγελεὺς Χρυσανθακίδης ἐντελῶς ἐναντίος εἰς ὅλων τούτων τὴν φωνήν, καὶ εἰς τοὺς Νόμους ἡμάρτησε καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἠσέβησε. Διενέξεις κατὰ τὴν φύσιν καὶ κατὰ τὸ εἶδος μηδενὸς λόγου ἄξιαι, προέκυψαν κατὰ δυστυχίαν μεταξύ τινων δικαστικῶν Ὑπαλλήλων καί τινων ἐνταῦθα εὐϋπολήπτων πολιτῶν ἐπιτετραμμένων ἐνταυτῷ καὶ Δημόσια καθήκοντα. Ὁ Χρυσανθακίδης, μεταβαλλόμενος κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ μανθάνων τοιουτοτρόπως διεκοίνωνε προφορικῶς, ἄλλοτε δ' ἀνέγγελεν αὐτὰς διὰ γραμματίων πρὸς τὸν ἕτερον, προδίδων συχνότατα καὶ αὐτὰ τὰ ἀφορῶντα τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν, καὶ ἀνάπτων καὶ μεγαλύνων τὴν μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων δυσαρέσκειαν, τῆς ὁποίας κυρίως ἦτον ὁ αἴτιος, καὶ ἤθελεν ἀναμφιβόλως προξενήσει καὶ ἄλλα μεγαλήτερα κακά, ἐὰν δὲν ἤθελον ἄλλαι τινὲς περιστάσεις προλάβει νὰ κατασβέσωσι τὸ πῦρ τῆς διαιρέσεως. Μάρτυρες ἀψευδέστατοι τῶν λεγομένων εἶναι τὰ ἐκ τῶν πολυαρίθμων τοιούτων ἰδιοχείρως γεγραμμένων ὑπὸ τοῦ Χρυσανθακίδου καὶ διευθυνομένων ὑπὸ τούτου πρὸς τούς, ὡς εἴρηται, διαφερομένους ἑπόμενα δύω Γραμμάτια, τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελον ἐκθέσει αὐτολεξεὶ ὑπ' ὄψιν τοῦ Κοινοῦ, ἐὰν δὲν ὑποπτευόμην δικαίως, μήπως ὁ μνησθεὶς Χρυσανθακίδης ὀνομάσῃ καὶ ἐμὲ κατὰ τὴν συνήθειάν του συκοφάντην.

Φίλε!

«Μανθάνω, ὅτι κατὰ συνέπειαν τῶν χθεσινῶν
»διατρεξάντων μεταξὺ ὑμῶν καὶ . . . ἑτοιμάζεται
»ἀναφορὰ πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Δικαιοσύνης·
»νομίζω, ὅτι ἐκτελῶ φιλικὸν χρέος εἰδοποιῶν σας
»τοῦτο.

Ὁ φίλος σας
Ι. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΙΔΗΣ.

»Φίλε!

»Ὁ Γνωστός Σου φίλος χαλκεύει κατὰ Σοῦ καὶ
»λοιπῶν ὅσα δύνασαι νὰ φαντασθῇς, ἐκφρασθῇ, σοὶ
»τὸ ἀποδεικνύω, παρουσίᾳ πολλῶν ὅτι ὅσον ζῇ ὁ
»... καὶ ὁ ... ἡ μοχθηρία μερικῶν δὲν θὰ προοδεύσῃ·
«τοιαῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ξερνᾷ ὁ φίλος. Σᾶς
»προτρέπω ὡς εἰλικρινὴς φίλος Σας, νὰ ἐνεργήσῃς
»εἰ δυνατὸν σήμερον τὴν...ἄλλως θὰ κτηκιάσω ἀπὸ
τὸ πεῖσμά μου· δεῖξον γενναιότητα· κτύπα τὸ κακὸν ῥιζηδόν, καὶ μὴ δειλιάζῃς.

Ὁ Σὸς
Ι. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΙΔΗΣ.

Δὲν προχωρῶ δὲ εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν Γραμματίων τούτων, διότι δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀναπτύσσω πανδήμως καταχθονίους πράξεις, καὶ νὰ διερμηνεύσω ἀποτροπαίους εἰσηγήσεις τοῦ Χρυσανθακίδου Εἰσαγγελέως, καὶ νὰ γίνω ἀκολούθως παραίτιος τοῦ νὰ δοθῇ ἀφορμὴ νέων λυπηροτέρων καὶ φρικωδεστέρων ἐγκληματικῶν καταδιώξεων κατὰ τοῦ ὑπαλλήλου τούτου. Λέγω δὲ μόνον, ὅτι τοιαύτη τις διαγωγὴ εἶναι ἀναντιῤῥήτως χαρακτηριστικὸν ἀλάνθαστον ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ κακὰ φυσικὴν ῥοπὴν ἔχοντος. Ἀλλὰ τί δὲν πράττει ὁ Εἰσαγγελεὺς Χρυσανθακίδης, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς ὑποχρεώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου καθυπεβλήθη διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἐκ τῆς κατ' αὐτοῦ προσαπτομένης ἐπὶ δωροδοκίᾳ κατηγορίας; Ἀλλ' ἂν ἡ τοιαύτη διαγωγὴ εἶναι πάντοτε καὶ εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀξιοκατάκριτος, ἡ ὑποχρέωσις ὅμως, δεινὸν καθ' ἑαυτὴν κακόν, εἶναι ἀνοίκειος καὶ ἀνάρμοστος εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, οἵτινες ἐλεύθεροι ὄντες παντὸς εἴδους ὑποχρεώσεων χρεωστοῦν ν' ἀκούωσι μόνον τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των καὶ νὰ φρονῶσι πάντοτε, ὅτι ἔχωσιν εἰς τὴν δεξιάν των τὸν Ὄθωνα ἐπὶ τοῦ Ὑψηλοῦ Θρόνου καθεζόμενον, καὶ μὲ βλέμμα σοβαρὸν παρατηροῦντα τὰς πράξεις των. Ἐνῷ λοιπὸν οἱ θέλοντες νὰ ἦναι ἄξιοι δημόσιοι ὑπάλληλοι χρεωστοῦν νὰ φρονῶσι τὰ προῤῥηθέντα φρονήματα, δύναται πλέον νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς Χρυσανθακίδης κατέχει πρεπόντως τὴν τόσην ὑψηλὴν καὶ ἀξίαν λόγου εἰσαγγελικὴν θέσιν, ἀποδεικνυόμενος τοιοῦτος, ὁποῖος προηγουμένως διὰ τοῦ περιοδικοῦ τύπου ἀκριβῶς περιεγράφη, καὶ ἤδη ἐξελέγχεται ἐγγράφως;

Ἐν Σπάρτῃ τὴν 1 9βρίου 1838. Α. Κ.

— Ἡ Ἐφημερὶς τῆς Πετρουπόλεως ἀναφέρει, ὅτι ὁ Σιὰχ τῆς Περσίας ἐζήτησε τὴν συμμαχίαν καὶ ἔνοπλον τῆς Ῥωσσίας βοήθειαν· καὶ ὅτι ἐπὶ τούτῳ ταχυδρόμος ἐστάλη εἰς Γερμανίαν, διὰ νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν ἐκεῖ διατρίβοντα Αὐτοκράτορα Νικόλαον τὰ τοῦ Σιὰχ τῆς Περσίας γράμματα.

Ἔκθεσις συντηρητικῆς Κατασχέσεως.

Σήμερον τὴν ὀγδόην 9βρίου, τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν τρίτην, ὥραν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν, ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀρ. 710. πράξεως τοῦ Κυρίου Προέδρου, τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν μηνολογουμένην τὴν ἀπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν, καὶ τῆς πρὸς ἐμὲ δοθείσης πληρεξουσιότητος, τοῦ Κυρίου Ἰωάννου Φιλήμονος, Δημοσιογράφου, παραλαβὼν καὶ τοὺς ἔνδοθεν προσυπογεγραμμένους ἐνηλίκους δύο τιμίους μάρτυρας, καὶ ὡς ἐκτιμητὰς μετέβην ὁμοῦ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Κυρίου Δανιὴλ Μορτζήνου βιβλιοδέτου, ἐπιτρόπου τοῦ Παρθενίου Μαρκολίνου, καὶ ἐνήργησα εἰς χεῖρας τοῦ Δανιὴλ Μορτζήνου βιβλιοδέτου συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν βιβλίων τῆς ἐκδόσεως τῶν Παραλλήλων βίων τοῦ Πλουτάρχου τόμου τετάρτου, πέμπτου, καὶ ἕκτου, σώματα ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἀπὸ κάθε τόμον δεμένα, τὸ ὅλον κομμάτια τετρακόσια εἴκοσι Ἀρ. 420. τὰ ὁποῖα ἐκτιμήθησαν παρὰ τοὺς προσλαμβανομένους μάρτυρας, καὶ ὡς ἐκτιμητὰς ἀνὰ Δρ. ἑπτὰ τὸ καθ' ἓν κομμάτι.

Ἡ κατάσχεσις αὕτη, ἐνεργήθη εἰς χεῖρας τοῦ μνησθέντος βιβλιοδέτου Κυρίου Δανιὴλ Μορτζήνου, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κατὰ τοῦ Α. Κορομηλᾶ διαφορῶν τοῦ Κ. Ἰωάννου Φιλήμονος, καὶ τὰ ἄνω ἀναφερόμενα βιβλία τοῦ Πλουτάρχου μένουν εἰς χεῖρας τοῦ ἰδίου Δανιὴλ Μορτζήνου, πρὸς ὑποφύλαξιν

Ἐπὶ τούτοις ἐγένετο ἡ παροῦσα ἔκθεσις, ἥτις καὶ ὑπεγράφη παρὰ τῶν μνησθέντων μαρτύρων, ΚΚ. Βασίλειον Δεμερντζῆν, καὶ Κωνσταντῖνον Κεφαλᾶν παρὰ τὸν Δανιὴλ Μουρτζῖνον βιβλιοδέτην, καὶ παρ' ἐμοῦ τοῦ Κλητῆρος.

ΔΑΝΙΗΛ ΜΟΥΡΤΖΙΝΟΣ ΒΙΒΛΙ.

οἱ μάρτυρες,
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΕΜΕΡΝΤΖΗΣ.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΦΑΛΑΣ.
Ὁ Κλητὴρ
Ν. ΒΟΤΖΗΣ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς.
Ἐν Ἀθήναις τὴν 9 9βρίου 1838.
Ὁ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτ.
Κλητὴρ Ν. ΒΟΤΣΗΣ.

Κοινοποίησις Πλειστηριασμοῦ.

Δυνάμει τῶν Ἄρθ. 965 § β' καὶ 967 § β' τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' Ἀριθ. 2329 ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Δ. Σουρμελῆ, καὶ δυνάμει τῆς πρὸς ἐμὲ δοθείσης πληρεξουσιότητος τοῦ Κ. Γεωργίου Βλαχοπούλου, ἐκτίθεται εἰς πλειστηριασμὸν μετὰ τέσσαρας ἑβδομάδας ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν διὰ τῆς Ἐφημερίδος ὁ Αἰών, ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Θηβῶν, πλησίον τοῦ Καταστήματος τῆς Δημαρχίας τοῦ δήμου Ἐρημοκάστρου, ἡμέραν Κυριακὴν μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας, ὥραν 10 Π. Μ. τὰ εἰς τὴν κάτωθεν ἔκθεσιν τῆς κατασχέσεως περιγραφόμενα ἀκίνητα κτήματα ἀνήκοντα εἰς τὸν Κ. Ἰωάννην Σπυρίδωνος κάτοικον εἰς Ἐρημόκαστρον χωρίον Θηβῶν, πωλούμενον δὲ διὰ τὸ πρὸς τὸν Κ. Γεώργιον Βλαχόπουλον χρέος του, συμποσούμενον ἐκ δραχμῶν τετρακοσίων τριάκοντα, Ἀριθ. 430.

Πρώτη προσφορά, ὡς φαίνεται, ἐκ μέρους τοῦ δανειστοῦ, εἶναι δραχμαὶ διακόσιαι πεντήκοντα, Ἀριθ. 250. Ἡ κατακύρωσις θέλει γίνει εἰς τὸν τὰ πλείονα προσφέροντα τρία λεπτά.

Ἡ παροῦσα δημοπρασία ἀρχίζει τὴν δεκάτην Π. Μ. καὶ λήγει τὴν δωδεκάτην τῆς μεσημβρίας διδομένου σημείου διὰ κώδωνος ἢ σκυπανίου.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 8βρίου 1838.

Ὁ Κλητὴρ
Α. Γαΐτάνος

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΧΕΣΕΩΣ.

Σήμερον τὴν 23 8βρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ὀγδόου ἔτους, ἡμέραν Σάββατον, ὥραν 1 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Κλητὴρ τοῦ Ἀκροατηρίου τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' Ἀριθ. 2329 ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Διονυσίου Σουρμελῆ, καὶ δυνάμει τῆς ἐπιδοθείσης πληρεξουσιότητος τοῦ Κ. Γεωργίου Βλαχοπούλου μετέβην εἰς Ἐρημόκαστρον χωρίον Θηβῶν καὶ παραλαβὼν τὸν Δημαρχικὸν Πάρεδρον Κ. Πανταζῆ Γιανάκη Γκλιάπουρη, μετέβημεν εἰς τὸ χάνιον τοῦ Κ. Ἰωάννου Σπυρίδωνος, κείμενον εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον καὶ ἐνήργησα ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χανίου καὶ ἐπὶ ἑνὸς μαγαζίου· δηλαδὴ τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἐργαστήριον, συνορευόμενον ἀφ' ἑνὸς μέρους μὲ ἓν χωράφιον τοῦ ἰδίου, τὸ ὁποῖον ἔχει κατασκευασμένον ὡς περιβολάκι, ἀφ' ἑτέρου πάλιν μὲ τὰ χωράφια τοῦ ἰδίου. Ἐκτιμήθησαν παρὰ τοῦ Δημαρχικοῦ Παρέδρου διὰ Δραχμὰς πεντακοσίας πεντήκοντα, Ἀριθ. 550.

Εἰς πίστωσιν δὲ συνετάχθη ἡ παροῦσα ἔκθεσις ἥτις ὑπεγράφη παρὰ τοῦ Δημαρχικοῦ Παρέδρου καὶ ἐμοῦ τοῦ Κλητῆρος.

Ὁ Δημ. Πάρεδρος, Κ. Πανταζῆς, Γιανάκη Γκλιάπουρη προσκληθεὶς νὰ ὑπογράψῃ ὡμολόγησεν ἄγνοιαν γραμμάτων καὶ ἐσταυροσημείωσεν.

Ὁ Κλητὴρ
Α. ΓΑΙΤΑΝΟΣ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 8κτωμβρίου 1838.

Ὁ Κλητὴρ
Α. ΓΑΙΤΑΝΟΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Π. ΜΑΝΤΖΑΡΑΚΗ. — ΟΔΟΣ ΝΤΕΚΑ ΑΡΙΘ. 25. Ο ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Ι. ΦΙΛΗΜΩΝ.

kolokotronis-archive.org